مینه او منته

پېـل د لـوی متعـال ښښتن پـه سـپېڅلي نامـه چـي د ارض و سـماء خـالق او مالـک دی. د ملګـرو پښـتنو پـه مینـه ، کومــک او ډاډ د لنــډو کیســو یــو ورکــوټي ټولګــه دا ده ستاسـو تـر لاسـو ورسـېده،زۀ نـۀ غـواړم چـي د دې کتـاب پـر هـري لنـډې کیسـې تاسـو تـه د هغـې تشـریح وړانـدې کـړم، تاسو خپله دا ولـولئ او بیـا پـر خپـل چاپېریـال بانـدې لـږ فکر وکـړئ. د دې ټـولګي د ښـۀ او بـد پرېکـړه پـر هغـۀ چـا پرېږدم چـي علمـي شـعور یـې د ادب پـه سـمندر کـي غـوټې وهـي، د پښـتو ژبـي خـدمت یـې پـه روح او وینـه کـي جـذب شـوی وي، پښــتو تــر ځانــه زیاتــه بــولي او د پښــتو ژبــي چــوپړ خپـل افتخار ګڼي.

د هغـو ملګـرو نومونـه زۀ دلتـه لیکـل پـه دې ضـروري ګـڼم چـي د دغـو ملګـرو پـه ډاډ او مرسته دا ورکـوټې ټولګـه تــر چــاپ ورســېده. لکــه ایــډوکیټ ظفــر الله بــازی ،سید عصـمت الله،خـدای نـور خـان کاسـی، نزیـر خاکسـار، شــــراف الــــدین کاکړ،عبدالقادر کاکړ،فضــــل الــــرحمن سـنګریار،علي محمد کاکړ، مـددګل علیخېـل، لعـل محمـد اورکـزی، [illegible] منګـل، [illegible] آصـف خـان [illegible] نعمت الله علیخېل، [illegible] قاسم خان خلجـی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـید عبـاس شـاه مخلـص او د سـباوون پښـتو ادبـي ټـولني کـوټي د ټولـو ملګـرو بـې لـه څـه مطلبـه د زړهٔ لـه تلـه مننـه کـوم. پــه خصوصــي توګــه د محمــود رشــي او د خلیــل الله تصـمیم ډېـره زیاتـه مننـه کـوم چـې د دې ټـولګي پـه ښائسـت کـې یـې لـه ما سـره ډېرکومـک وکـړ. ستاسـو د خوشـحاله او سوکاله سباوون په هیله.

زرګی علیخیل

سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي

16,04,2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرایې پتلون

د ټــولي ورځــي ســتړیا د هغــهٔ د مــخ نــه لــه ورایــه ښــکاره کېــده، تــک زېــړ مــخ یــې لکــه نــارنج، وچ شــونډان، نیمــي ســترګي خلاصــي نیمــي پټــي، یــو وحشــت ؤ د هغــهٔ پــه مــخ کــي ، د ســر د یــوې خــوا نــه یــې وینــي اوس هــم ځــاځکي ځــاځکي روانــي وې. یــو ځــوک داســي نــهٔ ؤ چــي دی دي د ســړک لــه منځــه پورتــه کــړي او یــوې غــاړي تــه دي یــې کښــېږدي. د روغتــون د وړلــو خــو څــا تصــور هــم نــهٔ شــو کــولای، ولــي چــي د مــړي معاملــه وه. بیــا بــه هلتــه پــه روغتــون کــي پــولیس والا خپلــي پوښــتني کــوي او د روغتــون عملــه بــه خپلــه بــابو لالــه تــازه کــوي ،هــر څــا چــي بــه لیــدی نــو دا یــوه خبــره بــه یې کوله چي ..... اخ، ځنګه ځوان دی.

دا خــو بــه خلګــو ویــل خــو د پورتــه کېــدو یــې هیڅــوک نــهٔ ؤ. ټــول ســړک ســر تــر پایــه د موټــرانــو ځخــه ډک وو ،ســړک بنــد ؤ ،خلــګ راټــول وو، خــو صــرف تماشې ته.

ســـهار وختـــي فېـــروز ائینـــي تـــه ولاړ خپـــل وېښـــتان یـــې جـــوړول چـــي زرمینـــه د دهٔ وکـــوټې تـــه راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واه لالـه! څنګـه ښائسـته ښـکارې، لـه بـده نظـره دي خدای وساته.

امین، زرمینې خورکۍ.

لالـه چېـري روان یـې لـه خیـره ؟ او دا پتلـون دي له کومه کړو ؟

ځـم نـن مـې یـو ځـای د نـوکرۍ انټـروي ده، دعـا کوه چې دا کـار مـې وشي نو بیا بـه د بابک د درملنې کـار هم ښهٔ روان شي او ستا فرمائشونه به هم پوره شي.

خـدای دي کامیـاب کـړه، هـان دا واخلـه چـای چې ځې نو یو وار بابک ته ځان ښکاره کړه.

مننـه، ښـهٔ دی ورځـم. فېـروز د چـای پیالـه د زرمینې نه ونیوله او دا خبره یې ورته اوکړه.

فېـروز د ائینـې نـه لېـري شـو او د چـای پیالـه یـې وڅلـې تـه نـزدې کـړه چـې څنګـه یـې د دېـوال پـر ګـړۍ سـترګې ولګېـدې نـو نـا ببره یـې پیالـه کېښـوده او زر زر یې بوټـان پـه پښـو کـړل. تعلیمي اسناد چې پـه یـو فائـل کـې وو پـه بغـل کـې ټینـګ کـړو او زر د کـوټې څخـه د پـلار د کـوټې خـوا تـه روان شـو . د پـلار د کـوټې پـه یـوه کـونج کـې یـو زوړ کټ پـروت ؤ چـې سـپین ږیـری پـلار یـې ناروغـه پـر پـروت ؤ. فېـروز د پـلار لاس زر ونیـوو او ښکل یې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابکـه دعـا راتـه کـوه........ نـن مـي انتهـروي ده، ډېـره ښـهٔ نـوکري ده، تـهٔ دعـا راتـه وکـړه چـي خـدای مي کامیاب کړي.

پـلار غریـب یـې پـه اشـاره کـي د دعـا غونـدي لاس پورتـه کـړو، فېـروز زر د پـلار لاس پرېښـودو او د کـور د ورهٔ خوا ته روان شو، خو زرمینې پسې غږ کړو چي

لالـه ودرېـږه، یـو وار سـپېلني درتـه دود کـړم بیـا ولاړ شه.

دهٔ زر په غږ کړو چي

نهٔ خوري، پر ما ناوخته دی د کلي بس رانه ځي.

خـور غریبـه یـې تـر دروازې پـوري ورغلـه خـو فېروز تللی ؤ.

فېـروز او زرمینـه یـو خـور او ورور وو. مـوریـې تېـر کـال لـه دې فـاني نـړۍ څخـه سـترګي پټـي کـړي وې. پـلار یـې لـه تېـرو څلـورو کـالو راهیسـې پـر بسـتره ؤ. هـیڅ یـوه درملنـه یـې نـهٔ کېـده. یـوه د چوکیـدارۍ کچـه (خامـه) نـوکري یـې وه هغـه هـم د دهٔ د نـاروغۍ لـه سـوبه د دهٔ د لاسـه وتلـې وه. خـور زرمینـې بـه یـې د ښـځو جـامې جـوړولې او د کـور ګـزران بـه پـرې کېـدو. فېـروز ډېـر قابـل ځـوان ؤ. هغـه پـه انګلیسـي (انګرېزي) کـي ماسـټر کـړی ؤ. سـهار بـه د روزګـار پـه لټـون او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زدیگر به یې په کلي کې ماشومانو ته د ښوونځي درس (ټیوشن) ورکولو. د درس په پیسو به یې د پلار د رملنه کوله.

څو ورځې مخکې په یوه ورځ پاڼه کې د یوې نوکرۍ اشتهار لګېدلی ؤ. دۀ پردې خپل تعلیمي اسناد جمع کړل. بیا دغه ؤ چې تېره ورځ د کلي د خان د کور پر پته دۀ ته د انټروي لیک راغلی ؤ. دۀ د دې نوکرۍ په هکله هیچا ته هم نۀ ؤ ویلي. بس دغه ؤ چې سهار یې خپلې کشرې خور زرمینې او پلار ته وویل.

فېروز چې څنګه له کوره ووتی نو د کلي بس هم له خلکو ډک را ورسېدی. فېروز هم د بس د شا پر پایو (سېړیو، پوړو) ټال شو او بس د ښار په خوا روان شو.

تقریباً نهه (۹) بجې بس ښار ته ورسېدو. د دۀ انټروي پر لس بجې وه، خو بیا هم دۀ دا نۀ غوښتل چې د ی دي یوه دقیقه هم ځنډ وکړي. خیر د دوتر مخ ته ناست په انتظار لس بجې شوې. د دوتر نه یو بابو را ووت او د ی یې د ننه دوتر ته بوتلو. تقریباً پنجلس (۱۵) دقیقې وروسته فېروز د دوتر نه را ووت. پر مخ یې ډېره پرېشاني وه. په کراره کراره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک په غاړه يوې خوا ته روان شو. خپل ټول اسناد يې د فائل نه راويستل او يو يو يې د شکولو سره غورځولو. اخر ټول اسناد ختم شول، فائل يې هم وغورځوو. د کرب او پرېشانۍ په وجه يې رڼه اسمان ته کتل او مخ په وړاندې روان ؤ. کله به يې د پتلون په جېبونو کې لاسونه واچول او کله به يې په سر اونيول. د پتلون د قميص (شرټ) بټنان يې خلاص کړل خو داسې ښکارېدو لکه زړهٔ چې يې ډېره زياته تنګي کوي. په دغه فکر کې ؤ چې ناڅاپه له يوې خوا يو تېز موټر راغی او د ی يې په مخه کړو. د دهٔ سر او وږه د موټر د مخ په يوه کونج کې په زوره ولګېدل. د ی سيدها د سړک و منځ ته وغورځېدو او په هغه ساعت يې ساه وختله. موټر والا بالکل د يوې دقيقې د پاره هم نهٔ ودرېدو. خلک را ټول شول، چا څهٔ چا څهٔ ويل خو دا يوه خبره ډېره کېده چې اخ، څنګه ځوان د ی.

په دې خلکو کې د دهٔ د کلي يو ځوان او د هغهٔ د ښار ملګری هم راغلو چې وګوري څهٔ کيسه ده.

څنګه چې دې ځوان فېروز ته وکتل نو يې د خُلې نه ووتل چې دا خو فېروز د ی. ملګري يې ورته وويل چې، تهٔ دا پېژنې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــو، دا زمــوږ د کلــي دی، ماخوســتن مالــه راغـی چي ستا پتلون ماتـه پـه کرایـه راکړه زهٔ سبا یـو ځای روان یم.

03,09,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رواړ

هغهٔ لېونی نهٔ وه، نهٔ هغې دا له قصده کولو او نهٔ هغهٔ روې "شیشکه" وه،خلګو په هغې د روي نوم ایښې ؤ، صرف په دې وجه چې هغه ډېره حیاداره او باپرده وه،په دومره کم عمرکې هغه هم دومره ښائسته، پاکه او دکهول یوازنی پېغله وه، موریې د دې په ماشومتوب کې له دې فاني دنیا څخه سترګي پټې کړي وې،پرپلار یې ټوله ورځ د بل په مزدوری کي ماښام کېده، ګل مکی ته شپږ مرکې ناستي وې،حالانکه د ګل مکی عمر صرف دیارلس (۱۳) کاله وو. دا هم په دغهٔ کال کي پېغله شوې وه. ګل مکی پر پلار ډېره زیاته ګرانه وه. ګرانه به ولې نهٔ وه، دا خود زعفران اکا یوازنی لور وه چې په ډېر ناز او نخرو پېغلتوب ته رسېدلې وه.زعفران اکا د ګل مکی د مرکو نه ډېر پرېشان ؤ. د کلي ښهٔ ښهٔ کورو مرکې ورته رالېږلي وې، ښهٔ ښهٔ ولورونه یې ورکول خو زعفران اکا و هر یوه ته دا خبره کوله چې ګل مکی لا وړه ده، خو بیا هم زعفران اکا د لور په پېغلتوب ډېر پرېشان ؤ. یوه ورځ زعفران اکا چې ډېر ساده او په هر کار کي د ملا څخه مشوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري ګڼله د کلي و ملا ته چي په صوفي ملا مشهور ؤ ورغلی. هغه ته يې خپله ستونځه بيان کړه، چي لور مي له خيره پيغله شوې ده، زۀ ټوله ورځ د کار پسې وتلی يم، و لور ته مي شپږ مرکې ناستي دي،هغۀ زما د اکا زوی ختهو وايي چي بل وادۀ وکړه، تۀ يوه مشوره راکړه چي زۀ څۀ وکړم دېره لويه پرېشاني ده.

ملا صوفي د دۀ خبره دېر په غور سره واورېده. د بنۀ فکر کولو وروسته يې ورته وويل چي زعفران اکا ! خبره خو واقعي د پرېشانۍ ده، خو د الله فېصلې هم پر ځای کول غواړي که نۀ؟ که نن ؤ که سبا، لور خو به ودۀ وې، ټول عمر خودا په کور نۀ شې کښېنوی ؟

ملا صاحب! زۀ خو هم دغي خبري ته راغلی يم، زما هيڅ سر نۀ خلاصېږي، تۀ راته ووايه چي زۀ کومه لاره خپله کړم، زۀ دويم وادۀ وکړم که اول دا لور چا ته ورکړم.

تۀ داسي وکړه چي سبا سهار له خيره راشه، زۀ به يوه نۀ يوه لار په لاس درکړم.

سمه ده ملا صاحب کور دي ودان نو بيا زۀ درڅخه ولاړم، د خدای په امان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ په مخه دي ښۀ، ملا صاحب هم په ځواب کي ورته وويل.

د ګل مکۍ پېغلتوب او ښائست په ټول کلي کي مشهوره شوی ؤ. د کلي ځوانانو غوښت چي د ګل مکۍ يو ديد وکړي او د دې پر ښائست د خپلو سترګو تنده ماته کړي. د کلي نورو پېغلو بيا غوښت چي د ګل مکۍ سره ملګري جوړه کړي. خو ګل مکۍ د هيچا پرواه نۀ درلوده. هغه د خپل پلار چي د بل په مزدورۍ کي يې ځان خوړلی ؤ په خدمت کي مشغوله وه، ګل مکۍ ډېره هوشياره او حياداره وه. دا خپل د راتلونکي سباوون نه بالکل نا خبره وه، دا به څنګه خبرېده، دا خو په هيڅ نۀ پوهېده، که پوهېده نو هغه هم په دې چي د پلار خدمت کول ډېر لوی سعادت دی.

کله کله به ما خوستن چي د ګل مکۍ پلار زعفران اکا ويده شو نو ګل مکۍ به د مور هغه کيسې په ياد ي کړې چي هغې به و دې ته کړي وې. يعني د يو شهزاده او ښاپېرۍ، د يوه توردېب ، د ګيدړي او زرند باز باچا او د روي. ګل مکۍ ته دا نکلونه ټول په ياد وو . د دې په فکر کي به راتلل چي دا يوه شهزادګۍ ده، يا دا يوه ښاپېرۍ ده، او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دیب په قید کي ده. یوه ورځ یو شهزاده راشي، تور دیب مړ کړي او دا د ځان سره و یوې ښائستې ماڼۍ ته بوځي. دغه سوچونه د دې د ژوند اثاثه وو. ګل مکۍ ډېره بیا احساسه وه، د هغې سره د پلار په هکله ډېر احساس ؤ.

سهار وختي زعفران اکا ملا صاحب له ورغی. ملا صاحب هم ځان داسي جوړکړی ؤ لکه د شلو کالو ځوان. زعفران اکا چي ورته وکتل نو په خندا کي یې ورته وویل چي ملا صاحب! نن خو سم ځلمی ښکارې.

ملا صاحب هم سم د لاسه په ځواب کي ورته وویل چي زۀ خو یم ځوان، دغه مرات مړي زکام مي یو څه وېښتان را سپین کړي دي، ګني زما عمر خو تقریباً د دېرشو یا یو څه لږ بالا دی.

زعفران اکا هم لږ په سوچ کي شو خو زر بېرته خپلې پوښتني ته راغی چي ملا صاحب زما کار څنګه شو؟

یاره که یوه نېکه مشوره درکړم نو بیا؟

نو بیا څۀ، د نېک کار پسې خو راغلی یم.

ګوره زعفران اکا! د نن سبا ځوانان خاص کر د ښوونځي والا، دا خو بېخي په هیڅ نۀ دي خبر. بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاقه، بدعمله، ږیره او بېروتونه یې خرولي، تر ځان تېري خبري کول، په هر شي کي د دوی کار، دا د دغو ځوانانو رواج جوړ شوی دی. چېري زموږ رنګه عالمان، د خدای په لار خبر، د مسجد سره مینه کول، د قران او حدیث په لاره تلل، دا د نن سبا ځوانان چېري دا کولای شي. زما نېکه مشوره دا ده چي ښهٔ عالم سړي ته يې ورکړه.

دا خو ښهٔ خبره ده، خو دلته یوه مسئله بیا راپورته شوه.

هغه لکه څنګه ؟

هغه لکه دا چي زهٔ به چېري د عالم پسي ګرځم، که تهٔ دا کولای شې نو زهٔ دا کار تا ته سپارم، تهٔ یو ښه د قران حافظ یا عالم پیدا کړه چي زهٔ د لور بخت ورسره وتړم.

زعفران اکا تهٔ ولاړ شه کورته،انشاء الله تر ماسپښینه حال درکوم.

زعفران اکا هم خوشحاله کورته راغی او د لور د نصیب په هکله یې د سوچونو سیند جوړ کړو او په دې سیند کي لاهو شو.

وخت تېرېدو، ماسپښین شو، ګورو چي د زعفران اکا و کورته دوه سپین ږیري راغلل. زعفران

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا هغه دواړه سپین ږیري د کور په یوه کوټه کې کښېنول. په هغو کې یوه سپین ږیري خپله خبره داسې پیل کړه چې ،

زعفران خانه! د چا په کورکې چې لوریا خور وي د هغه و کور ته به د دوستی مرکې راځي، موږ هم په دغه هکله راغلي یو ، او ستا څخه ستا لور د ملا صوفي د پاره غواړو ، ملا صوفي ډېر ښهٔ عالم دی او ورسره هغه زموږ پېش امام هم دی.

هغه خو سمه ده، خو ملا صاحب له اوله یو وادهٔ لري او پنځه شپږ بچیان لري او د عمره هم ډېر لوی دی، غالباً تر ما به لا هم پنځه شپږ کاله مشر وي، زما لور دا وخت د دیارلسو کالو ده.

ګوره زعفران خانه! د نن سبا په ځوانانو باور کول کم عقلي ده، ملا صوفي ډېر ښهٔ سړی دی.

کاکو ستا خبره په ګل بدله، زهٔ خپله لور په اور کې نهٔ شم اچولی، زهٔ خو ملا له د مشورې د پاره ورغلی وم زهٔ نهٔ پوهېدم چې ملا به و ماته اړولې وي. تاسو تلای شی زما له خوا ځواب یاست.

دواړه سپین ږیري بې له څه خوراک او چښاک ولاړل. خدای خبر چې هغو به ملا صوفي ته څهٔ ویلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځي پس ګل مکۍ ناروغه شوه. زعفران اکا د ښارو ښهٔ ښهٔ ډاکټرانو ته ښکاره کړه خو ناروغي یې ورځ په ورځ زیاتېده. ګل مکۍ ته د شپې خوب نهٔ ورتلو. کله چي به دا پر بستره پرېوته نو ساه به یې تنګه شوه، چیغي به یې کړې. کور، ګاونډ ټول د دې د چیغو نه په عذاب ؤ. داسي وخت هم راغی چي دا به د شپې د کوره ووته، زعفران اکا به پسې ولاړو او بیا به یې په یوه کوڅه کي را ګېره کړه. ګل مکۍ په کوڅو کي چیغي وهلې. ټول کلی په خبر شو. د کلي خلکو دا څو واره د شپې لیدلې وه، هغه هم بېرسر، لڅي پښې.

ګل مکۍ په ټول کلي کي د روي په نامه مشهوره شوه. د کلي ځوانانو اوس د دې د ښائست خبري نهٔ کولې، اوس یې د دې د نامه یعني د روي په هکله به یې مجلسونه کول. پېغلو د دې په هکله دا مشهوره کړې وه چي ګل مکۍ د شپې په ادیره کي ګرځي. خو دا ټولي خبري درواغ وې. که رښتیا ؤ نو هغه دا ؤ چي ګل مکۍ به د شپې بېرسر، لڅي پښې کړس کړس په خندا او کله بیا په ژړا د ملا صوفي د کور په خوا، خو د خپل خیالي شهزاده جمال په خاطر منډې وهلې.

15,06,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

د هغې سترګې له ډېره ژړا سرې اوښتې وې، نازک شونډان یې وچ او پترۍ نیولي وې، لاسونه یې خدای خبر چې کله وینځلي وو، داسې خیرن چې پر سپینو سپینو لاسو یې د خیرو ثرمن معلومېدی، وېښتان یې له ګرده او له خسه ډک وو، پښې یې چا ودلي لکه یو چا چې په چاړه ورپرې کړي وي، له ډېره ژړا یې غږ ناست ؤ، هغهٔ د حالاتو ستم په مخ مخ وهلې وه، او د هغې د مخ نه دا هر څه له ورایه ښکارېدل. هغه د نرینه درندګۍ ښکار شوې وه.

زموږ ټولنه؟ هغه ټولنه چې د چا عزت په کې نهٔ وي خوندي؟ دا نهٔ ګوري دا د چا لور د چا خور ده، د دې به هم د ښهٔ باعزته سبا وون ارمان وي. زموږ ټولنه، بې حسه ټولنه، ظالمه ټولنه، د سیاه سرو د عزت دښمنه ټولنه، تا د هغې سترګې نهٔ اولیدې؟ څومره خوف ؤ په کې.

د پولیس استېشن په یوه کوټه کې خوفزده ناسته، څومره کرب ؤ په هغو سترګو کې، د هر نارینه نه خوفزده وه، خود به خوفزده وه، د هغې سره د ټولنې د یوه شریف خاندان یو شریف ځناور سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږيـري جنســي زيـادتي كـړې وه، د هغــې قصـور دا ؤ چـي هغــې خيــر غوښــت. د غربـت ځپلــې، د هغــهٔ انســان د زيـادتی په دام كـي راګېـره شـوې وه كـوم څـوک چـي د شپږو لمسيانو خاونـد ؤ، د شپيته كـالو نـه يـې عمـر تېـر ؤ، دهٔ د ظلـــم او حـــوس انتهـــا كـــړې وه، دی د هـــيڅ معـافي لائـق نـهٔ ؤ، خـو تهانـه دار دهٔ تـه ښـهٔ كـولچې او چـای ايښـي وې، د دهٔ پـه لاس كـي د چـای پيالـه او پـه دا بـل لاس كـي د نكـوټن زار پاشـلو والا بـل سـګرېټ ؤ. دهٔ بـه د سـګرېټ پـه كـش كـي كلـه كلـه د دې خـوا تـه پـه داسـي مسـكا كـي وكتـل لكـه دی چـي و دې تـه وايـي چـي ، څنګـه شـوې ؟ كـه تـا نـارې او چيغـي نـهٔ وای كـړي نـو نـن بـه پـه تهانـه كـي نـهٔ بلكـه زمـا پـه كـور كــي ناسـته وې. هـر ارمـان بـه دي پـوره ؤ، خـو تـهٔ، تـهٔ بالكل جاهله يې، تا د ژوند خوندونه څهٔ ليدلي دي؟

شـانتي، لـس كلنـه شـانتي، چـي د نرينـه حـوس ښـكار شـوې وه ، داسـي ناسـته وه لكـه چـي د هغــې هرڅـه هرڅـه لـوټ شـوي وي. واقعـي د هغــې هـر څـه لـوټ شـوي وو. د هغـې هغـه عـزت لـوټ شـوی ؤ پـه كـوم عـزت چـي د يـوې زنـاني وقـار قـائم وي، هغـه عـزت چـي د ورونــو او پــلار شــمله وي، د مــورد لمانځـه ټكـرى

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، دې دا ټــول بــائللي ؤ، او د دې ســره ســره پــه دې باندې يو تور هم لګېدلی ؤ چې هغه د غلا ؤ.

د نــن ســهار کیســه ده. شــانتي زمــوږ پــه کوڅــه کــې خیــر غوښــت. د هغــې دوه وروڼــه یــو شــپږ کلــن او بــل دوه کلــن وو. د شــانتي مــور نــن ناروغــه وه. د شــانتي ماما هغـه خپـل کیـږدۍ تـه بېـولې وه. شـانتي او د هغــې ګــوډ پــلار او دوه وروڼــه پــه کیــږدۍ کــې وو. د خیــر غوښــتونکو دغــه کیږدیــانې د شــتمنو خلکــو د بنګلــو تــر شــا وې. کلــه نــا کلــه بــه د دې بنګلــو د شریف خانــدان یــو شــریف بــه د خپلــې بنګلــې د کهړکــۍ نــه د دې کیږدیــو منظــره کولــه. چېــرې چــې پــه کیږدیــو کــې لــڅ ســر او نــرۍ جــامې پــه غــاړه مېرمنــې د کــور پــه کــارو د دنیــا نــه بــې خبــرې بــوختې وې. دا ســهار د کــوره را روانــه شــوه او ســیدها زمــوږ کــوڅې تــه راغلــه. خیــر غوښــتنه دې صــرف د زیــارت پــه ورځ کولــه، دا نــوري ورځــې بــه دا پــه کــور کــې د پــلار پــه خدمت کــې وه. شــپږ ورځــې بــه د دې مــور خیــر غوښــتو او یــوه ورځ بــه دې هغــه هــم د زیــارت پــه ورځ. نــن د زیــارت ورځ نــۀ وه، د ګــل (دو شــنبه، ســوموار) ورځ وه. دا خیــر غوښــتلو تــه راوتلــې وه، کلــه چــې دا زمــوږ کــوڅې تــه راغلــه نــو د کــوڅې پــه ســر کــې د ښــپټهـ محبــوب کــور تــه ورغلــه. لــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـد ه مرغــه د سپېڅلــې پــه کــور کــي پرتــه لــه سپېڅلــه بــل هيڅــوک هــم نــهٔ ؤ. دې د کــور دروازه وټکولــه او خيــر يې ترې وغوښتو .راکړئ د خدای په نامه........

پــه ځــواب کــي سپېڅلــې لــه کــوره را ووت، هغــه دې تــه وويــل چــي راشــه زمــوږ د کــور کچــرې لېــري پــه ډېــران وغورځــوه نــو بــه لــس روپــۍ درکــړم. شــانتي د لس روپو پـه لالـچ کـي دننه کـور تـه ورغلـه. سپېڅلـې ورتـه وويـل چـي کچـرې دننـه پـه کوټـه کـي پرتـې دي، شـانتي هـم سـمه کـوټې تـه ننوتـه. دا څهٔ خبـره وه چـي د انسـان پــه بڼــه يــو ځنــاور، حــوس ګيــر د دې پــه نــازک ماشــوم بــدن د ظلــم او زيــادتۍ ســترګي رډې نيــولي دي. څــه چـي پــه کوټــه کـي د شــانتي ســره اوشــو هغـهٔ د بيــانولو نهٔ دي.

شــانتي پــه ژړا د سپېڅلــې د کــور نــه راووتــه. لــږ ســاعت پــس سپېڅلــې هــم د کــوره پســې را ووتو .هغــه شــانتي ژرګېــره کــړه، او د لاســه يــې ټينګــه ونيولــه، او ســيدها يــې د علاقــې و تهــانې تــه بوتلــه. پــه لاره کــي شــانتي لــه ډېــر تکليفــه نــهٔ شــوه تلــی. پــه تلــو تلــو کــي يــې دا پـــــر خُلـــــه ؤ چـــــي الـــــه وی مـــــوره........ الـــــه وی موره.........

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته سېټهـ د شانتي خلاف د غلا کولو پرچه کاټ کړه. شانتي په تهانه کي ګونګی شوه، نۀ پوهېده چي څۀ کیسه روانه ده، نۀ د شانتي د کور خلک په دې خبر ؤ چي شانتي دا وخت د کوم حالاتو سره مخامخ ده.

یو پولیس عسکر د اوبو ګلاس په لاس کي شانتي ته راغی، هان دا واخله، دا اوبه اوڅښه.

شانتي چي کله و ګلاس ته وکتل نو په وجود کي یې ساه راغله. ژر یې د اوبو ګلاس د پولیس والا نه واخست او په سر یې پورته کړو. اوبه نیمي د دې تر حلقه او نیمي د دې تر خُلې په ګرېوان کي رواني وې. د اوبو ګلاس تش شو، په شانتي کي ساه راغله، هغې شا اوخوا وکتل، په کوټه کي په یوه چوکۍ چي و مخ ته یې لوی میز پروت ؤ یو غټ برېتور پولیس والا ناست ؤ. د دې په څنګ کي بل پولیس والا کوم چي دې ته یې اوبه راوړي وې ولاړ ؤ، او میز ته مخامخ په چوکۍ هغه ظالم سېټهـ ناست ؤ کوم چا چي د دې ماشومي عزت تار تار کړی ؤ. لږ ساعت وروسته کوم پولیس والا چي دې ته یې اوبه راوړي وې هغه تللی ؤ. په کوټه کي صرف غټ برېتور پولیس والا چي برېتونه یې تر خُلې هم تېر وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل سېټهـ پـه خپلـه ګپـه او خنـدا بوخـت ناسـت وو. پـوليس والا سيټهـ تـه ويـل چـي، حـال مـي ورلېږلـی دی اوس به راشي.

شـانتي چـي د دروازې خـوا تـه وکتـل نـو يـې د دبانـدي خلاصـه دروازه وليـده. دې نـابېره د دروازې خـوا تـه منـډه کـړه. کلـه چـي دا د کـوټې څخـه ووتـه نـو غـټ برېټـور پـوليس والا ورتـه پـام شـو. هغـه چيغـي کړې او د خپلي چوکۍ څخه پسې ورپورته شو.

هلکـه جينـۍ ولاړه....... هلـه وېنيسـۍ...... وېنيسۍ.

دبانـدي د تهـانې څـه د يـو درام اواز راغـی. غـټ برېټـور پـوليس والا او آبـل عسـکر چـي کلـه دبانـدي ورسـېدو نـو چـي کتـل يـې جينـۍ د ګـاډۍ لانـدي راغلـې وه. د هغـې نـيم وجـود بالکـل د ګـاډۍ د تېـر لانـدي راغلـی ؤ. پـه ځمکـه تـودې سـرې وينـي پرتـې وې. د دې پـه مـخ هغـه ژړا اوس نـه وه کومـه چـي لـږ سـاعت مـخ کـي وه. اوس د دې پـه مـخ خـوف، کـرب هـيڅ يـو شـی نـه ؤ چـي دا دې مظلومـه ښـکاره کـړي. شـانتي پـه ډېـر خـوا ږه او مسـکي خـوب، د دې ظـالمي ټـولني پـه تـور څـادر کـي پـټ د تـور مـخ، سـپين حقيقـت د ځان سره يوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلې هم د تهانې څخه د بانـدي راووتـی، پولیس والا د ګاډی ډرائیور نیولی ؤ. د شانتي ماما او مور خبر شوي ؤ چي شانتي په تهانه کي ده. هغوی هم راغلل چي کتل یې شانتي په وینو لړلې په ابدي خوب ویده ده. د شانتي مور چي دا وکتل نو بې سوده شوه. ډرائیور چیغي وهلې چي ما دا نۀ ده لیدلې. زۀ نۀ یم خبر چي دا څنګه مخي ته راغله. سپېڅلې هم د دې موقع څخه ګټه تر لاسه کړه او غټې بریتور پولیس والا ته یې وویل چي

تهانه دار صاحب ! بوزه دا ظالم ډرائیور بند کړه. زۀ ګورم چي شانتي ته انصاف څنګه نۀ رسېږي.

02,05,2016

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوسه

خاني ګل د سپين سري کونډي د ګټې وټې يو زوی ؤ. دی په يوه غير دولتي اداره (اين، جي، او)کي په ښه چوکۍ ناست ؤ. دهٔ وادهٔ نهٔ درلود. دهٔ او مور ډېر خوشحاله ژوند تېروو، خو د مور يې دا ارمان ؤ چي د زوی وادهٔ ووينې. خير وخت او شپې تېرېدې، اخر د خاني ګل وادهٔ هم وشو. د دهٔ کور ودانه د وادهٔ په اولو شپو کي د دهٔ سره ډېره زياته نهٔ غږېده. خو ورځ په ورځ د هغې هم د طوطي غوندي ژبه روانه شوه. داسي نهٔ وه چي د خاني ګل د مور سره به په جنګو او دعوو نښتې وه، نا بالکل نا، هغهٔ خو د خوابښي په هکله ډېره ښهٔ نږور ثابته شوه. خو د هغې د ژبې بله مسئله وه. ماته دا مسئله د ژبې نهٔ بلکې د مغزو ښکارېده.

يوه ورځ خاني ګل خپل دوتر ته تلو نو يې ښځي ته وويل چي، بېګاه مي عجيبه خوب ليدلی دی چي زما فلانی ملګری په اتڼ او په خوشحالو وي. د دهٔ ښځي ژر په غږ کړو چي ستا ملګري ته به څه غم رسېږي ولي چي د خوب معنی (تعبير) چپه وي.

دهٔ د ښځي په خبرو څه باک را نهٔ وړو او خپل کار ته روان شو. هلته د دهٔ په دوتر کي د دهٔ له مخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ هغـهٔ ملګـری چـي دهٔ بېګـاه پـه خـوب لیـدلی ؤ نا سـت ؤ. سـلام دعـا نـه وروسـته دهٔ د هغـه نـه پوښـتنه وکـړه چـي څنګه را چکر شوی یې ستا او دوني کار ؟

هغـهٔ پـه ډېـره غـمجنـه لهجـه کـي ورتـه وویـل چـي یـاره خـاني ګلـه! زمـا کـوزده ماتـه شـوه. زمـا پـه نامـه چـي کومـه جینـۍ وه هغـې زمـا د رشـتې نـه انکـار اوکـړو او د مامـــا د زوی ســـره کراچــي تــه وتښــتېده، اوس زهٔ حېران یم چي څهٔ اوکړم.

خـاني ګـل حېـران شـو چـي د دهٔ د ښـځي خبـره یـو پـه سـله ټهیـک ثابتـه شـوه. خـو خیـر دهٔ هغـه تـه تسـلي ورکـــړه، شـــربت یـــې پـــه او چښـــلو. دا ورځ تېـــره شـــوه، ماښـام خـاني ګـل راغـی خپـل کـورتـه، د مـړۍ خوړلـو وروسـته دهٔ خپلـي ښـځي تـه د خپـل ملګـري افسـوس نـاکـه کیسـه اوکـړه. هغـې ژر ورتـه وویـل چـي مـا نـهٔ درته ویل؟ څنګه زما خبره رښتیا شوه که نهٔ؟

خاني ګل هم هو ورته وکړه خو په سوچ کي شو.

سـهار بیا خـاني ګـل دوتـر تـه د تلـو تیـاري نیـولې وه. ښـځي یـې ورتـه وویـل چـي آ سـړیه! کـه دي نـن تـر ټولـو له مخه هر څه اولیدل نو هغه به درسره کېږي.

دهٔ پـه حېرانـي کـي پوښـتنه ځینـي وکـړه چـي څهٔ؟ څهٔ مطلب ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځي په ځواب کي ورته وويل چي که دي هر څه مثلاً څه ليکلي ځيزونه، پيسې يا نور څه وليدل نو هغه به درسره کېږي.

دۀ خپلي ښځي ته په خندا وويل چي دعا کوه چي د پيسو ډکه بکسه (بيګ) ووينم.

خير دی د کوره ووت، په يوه رخشه کي کښېنستی، رخشه د لږ ساعت سفر کولو وروسته د دۀ د دوتر مخي ته ودرېده، دۀ رخشې والا ته خپله کرايه ورکړه، رخشه روانه شوه خو د رخشې د شا په ټاټ ليکلي ؤ چي (د هر چا خپله ونډه خپل نصيب). دۀ دې ليکلي خط ته خاص توجه نۀ کړه ور، خو چي کله دوتر ته ننوتو نو يې ځمکي ته پام شو، لاندي په ځمکه د زر (١٠٠٠) روپو نوټ پروت وليدو. دۀ ژر نوټ ته لاس کړو خو له بده مرغه هغه نوټ باد يوړو او د يوه پوډري (نشيي) مخي ته ورغی، هغه ژر نوټ راپورته کړو او يوې خوا ته يې منډه کړه، دۀ ډېر غږونه پسې وکړو چي اې! دا نوټ زما دی، ودرېږه ګنې وهم دي، دا زما دی، دا زما دی.

خو پوډري نارې وهلې چي د هر چا خپل نصيب، د هر چا خپل نصيب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی ډېر حېران او پرېشان د وتر ته راغی، ټوله ورځ يې په سوچو کې تېره کړه، د ښځې خبره يې د م ساعت په فکر کې راتله، اخر ماښام شو، خاني ګل کور ته راغی، د مړی، خوړلو وروسته يې ټوله کیسه خپلې ښځې ته وکړه، ښځه يې بايد چې خفه شوې وای دا خوشحاله شوه چې مانهٔ درته ويل تهٔ زما په خبره يقين نهٔ کوې، ګوره څنګه زما خبره رښتيا شوه.

خير دا شپه تېره شوه، سهار شو، دهٔ بيا د دوتر د تلو تياري نيولې وه، ښځې يې بيا د پرون خبره ورته وکړه چې که څه دې اول اوليدل نو هغه به درسره کېږي.

دی د کوره را ووت، رخشې ته يې لاس ورکړ، په رخشه کې کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو، په لاره کې يو ځای ډېر رش ؤ. سړک بند ؤ، رخشې والا هم پرېشانه ولاړ ؤ، د خاني ګل سترګې د مخ د رخشې د شا په ټاټ ولګېدې، په هغه ټاټ باندې عجيبه خط ليکلې ؤ (د ښار جهاز) دهٔ ته په دې خط خندا راغله چې د صحرا جهاز يعنې (اوښ) مې اورېدلې ؤ خو د ښار جهاز مې نن اول وار اوليدی، خير رش په ختمېدو شو، رخشه هم روانه شوه، چې کتل يې يو اوښ په سړک مړ پروت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ. دا سړک هم په دې سوب بند ۀ، خاني ګل ډېر حېران شو چې دا څنګه کېدا ی شي. د رخشې په ټاټ د ښار جهاز لیکلي ۀ او دلته د صحرا جهاز مړ پروت دی. دۀ ته دا معلومول چې دا اوښ څنګه مړ شو ډېر ګران ۀ،ولې چې د دوتر وخت په تېرېدو ۀ. دا ورځ تېره شوه، ماښام شو،خاني ګل هم ژر ځان کورته رسوو. هغه خپلې ښځې ته دا صورتحال ویل غوښت. مړی یې وخوړه، خو خبره یې په خېټه کې جګه جګه غورځېده. ښځه یې هم په تجسس کې وه، چې نن به مې خاوند څۀ لیدلي وي. اخر هغه وخت راغی چې خاني ګل خپلې ښځې ته ټوله کیسه وکړه. د ښځې یې د خوشحالۍ نه دا هېر شو چې خوابنې ته به دوا ورکوي، ولې چې د دې خبره نن هم ربنتیا شوه. خوابنې د دې په انتظار وه چې نږور به راځي او دوا به راکوي. خو نږور ورا نغله.

دا شپه تېره شوه، سهار شو، نن خاني ګل پخپله په دې فکر کې ۀ چې څۀ به ویني. ښځې یې بیا هغه خبره اوکړه، خو د خاني ګل د خُلې ووتل چې آ ښځې! داسې نۀ چې یوه ورځ د مرګ لیک وویښم، بیا به څۀ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې په ځواب کې ورته وویل چې هغه په چپه خوا واړوه، مرګ په ژوند بدل کړه. خوخاني ګل د ځان سره په خندا خندا کې د کوره ووت.

رخشې ته یې لاس ورکړی، په رخشه کې کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو. بیا هغه لوی سړک بند ؤ. د موټرو نه زیات رخشو لاره بنده کړې وه. سرې، شنې، زیړي قسمه قسمه رنګا رنګ قطار در قطار ولاړې وې.

دا د رخشو والا هم عجیبه انسانان وي چې څه یې په زړهٔ وي هغه د رخشې د شا په تهاټ اولیکي.

لکه : ارماني دنیا، زهٔ درنه لاړم تهٔ دعا کوه، مینه قرباني غواړي، نانا اولامبه، زخمي زړهٔ، ګوره خو په مینه، بنکلي په کي فري،شنه کوتره،صنم بې وفا، زیړ ګل، چرسي جانان،خان بیا په نشه کي دی، ګل میروائس، ګورنر راج، چا څهٔ چا څهٔ. عجیبه عجیبه خطونه یې لیکلي وو. خو د خاني ګل چې په کوم خط سترګي اولګېدې د هغه نه یې زړهٔ ولوېدی.

د رخشې په تهاټ لیکلي وو چې (مرګ حق دی، خو په کفن کي شک دی). د دهٔ نه په دا وخت د خپلې بنځې خبره چې مرګ په ژوند واړوه هېره وه. رخشه روانه شوه، راغله سیدها د دوتر مخې ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک و ابلي غاړي ته ودرېده. خاني ګل د رخشې نه را کښته شو. رخشوان ته یې خپله کرایه ورکړه، خو د سړک نه نهٔ شو اوښتی. ولې چي پر سړک باندي دا وخت د فوځیانو قافله تېرېدونکې وه. دی د سړک په غاړه ودرېدی. د دهٔ څنګ ته یو ښکلی ځوان چي ځان یې په څادر کي له یخه پټ کړی ؤ راغی. دهٔ هغه ته او هغه دهٔ ته وکتل. دې ښکلي ځوان چي کله خاني ګل ته وکتل نو مسکی شو. د فوځیانو قافله راغله، څنګه چي د قافلې د منځ موټران را ورسېدل د دهٔ څنګ ته ولاړ ځوان د موټر مخ ته ور منډه کړه. د منډې سره سم د یوې غټې دهماکې اواز راغی. شاو خوا تک تور ګرد خور شو. د فوځیانو نیمه قافله د دې دهماکې په زد کي راغلې وه. بې شمېره فوځیان شهیدان او ټپیان شول. په عام اولس کي هم ډېر خلک شهیدان او ټپیان شوي وو. ګېر چاپېره د بارودو بد بوی، د خلکو چیغې، نارې، غوغا د قیامت ننداره جوړه کړې وه. د چا سر نهٔ ؤ، د چا پښې نهٔ وې، د چا لاسونه او د چا بالکل نیم وجود پاتي ؤ. ویني، بوی، تورګرد د ښار ښکلا ختمه کړې وه. د خاني ګل د وجود هیڅ درک نهٔ ؤ. هغه ژوندی ؤ که مړ دا معلومات تر ډېره موده چا ته نهٔ شو معلوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خــاني ګــل مــور چــي دا واقعــه واورېــده نــو پــه دې صدمه کي له دې دنیا نه یې سترګي پټې کړې.

د خــاني ګــل ښــځه لېــونۍ شــوې وه. هغــې بــه خنـدل، د هغـې ژړا او عـام ژونـد بالکـل غـائـب شـوی ؤ. هغـې بـه د ځـان سـره پـه خنـدا کـي ویـل چـي خـاني ګـل بـه اوس کورتــه راشــي، خــدای خبــر چــي هغــه بــه نــن څــهٔ لیدلي وي ؟

02,05,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارز

هــر هغــه ښــهٔ صــفت پــه دهٔ کــي ؤ کــوم چــي يــو انســان يــې پــه طلــب کــي وي. پوهــه، اخــلاق، علــم و ادب، د ديــن مبــين پــه هکلــه تــر ډېــره حــده معلومــات، پنځــه وختــه لمــونځ، د کــلام الله هــره ورځ تــلاوت، هــر چــا غوښــتو چــي د دهٔ ســره تعلــق جــوړ کــړي، پــه کلــي کــي د هرچــا پــه غــم او ښــادي کــي ګــډون د دهٔ د اوصــافو ښــکاره ثبــوت ؤ، خــانزاده چــي د مــور او پــلار يــوازنی نــازولی زوی ؤ ، پــلار ســرفراز خــان يــې د دوو لاســو خــواري کولــه او د زوی خــانزاده د تعلــيم او تربيــه يــې پوره پوره خيال ساتلو.

خــانزاده د ماشــومتوب نــه ډېــر ذهــين او اخــلاق منــد ځــوان ؤ. کلــه چــي دی د لســو کلــو ؤ نــو يــې د مــورنۍ ژبــي ســره ډېــره زياتــه مينــه پيــدا شــوه. ورو ورو د وخــت پــه تېرېــدو ســره خــانزاده ځــو داســي ملګــري تــر لاســه کــړل کــوم چــي پــه يــوه قــام پرســته ګونــد کــي متحرکــه وو. خــانزاده هــم هغــه ګونــد خپــل کــړو ،او د مــورنۍ ژبــي ســره ســره د قــام او وطــن پــه خــدمت کــي مــامور شــو. د وخــت پــه تېرېــدو ســره پــه ګونــد کــي د فعاليــت پــه وجــه ورتــه ورځ پــه ورځ د ترقــۍ دروازې خلاصــېدلې. پــنځلس کالــه يــې د قــام پــه ښــېګړه کــي تېــر کــړل. پــه ملــک کــي د چــاروا کــي جنــګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وجه د ګوند مشران په خپلو کورو کي نظر بند یا ملک بدر شول او قامي هلي ځلي یې بندي شوې، خو خانزاده خپل ملګري په داسي حالاتو کي هم متحرک وساتل. د قام او وطن په دفاع کي د دین مبین په نامه سیاست مدارانو او د نورو ګوند و خلکو سره به یې هر وخت دلائل ویل، حتی تر دې چي خانزاده په خپل کلي کي ډېر دښمنان او کم دوستان وموندل. د خانزاده مبارزه د قام او وطن مبارزه وه، ګوند هم ورځ په ورځ مخ په وړاندي روان ؤ . د چاروا کي جنګ په ختمېدو سره د خانزاده ګوند ډېر زیات متحرک شو. هره ورځ په کلیو کي غونډې، خلک دې ته تیار ول چي زموږ د قام سره له ډېره وخته ناروا سلوک، او مورنۍ ژبه مو صرف تر کورونو پوري محدوده ده، دا ژبه باید چي د نورو ژبو غوندي د سرکار او دربار ژبه وګرځول شي. په مکتب کي دي د درس ذریعه شي چي بچي مو په خپله مورنۍ ژبه علم حاصل کړي. خانزاده د سیاست سره سره د ادب له لاري هم د قام غږ و نورو قامي وګړو ته رسول خپله فریضه ګڼله. په ګوند کي د خانزاده ډېر زیات احترام کېدو. هر قسمه مشوره به ورسره کېده. دهٔ د قام ځوانان په قامي تحریک او مبارزه پوهه کړل. نهٔ به یې شپه معلومېده او نهٔ به یې ورځ، د ګوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو سره به د هغو په ستونځو کي تر وروور زيات ورنزدې ؤ. يعني د ګوند ملګري به دۀ ته تر پلار او ورور ور تېر وو. د دۀ و فعاليت ته چي کله د نورو ګوندو خلګو وکتل نو يې دۀ ته په خپل ګوند کي د شامېلېدو بلنه ورکړه او ورسره د هر هغه انعاماتو قول هم ورسره وکړو کوم چي و هر انسان ته ضروت وي. زما په ياد دي د دۀ به هغو خلګو ته دا ځواب ؤ چي زۀ خدای د دې د پاره پيدا کړی يم چي زۀ د خپلي مورنۍ ژبي ، خپلي خاوري او د قام خدمت وکړم.

څومره اخلاص ؤ د دۀ په ځواب کي . واقعي خانزاده په قام او وطن مئين څوک ؤ. دۀ هيڅکله هم خپله نظريه نۀ شوه بدلولای. پر خپله نظريه کلک ولاړ ؤ.

وخت ورو ورو تېرېدو ، خانزاده هم خپلي قامي مبارزې ته دوام ورکړی ؤ. دۀ به د خپل ګوند شوارونه پر دېوالونو ليکل، کله به داسي هم وشو چي پوليس به راغلل او دی به يې تهانې ته بوتلی. بيا چي به ملګري په دۀ خبر شو نو به يې د تهانې را خلاص کړو.

په هېواد کي د ټول ټاکني وخت راغی، خانزاده په دې ټاکنو کي د خپل ګوند د بريالیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هکله ډېر زیات ستړی شو. د خانزاده ګوند په ټول هیواد کي زیاتي چوکۍ تر لاسه کړې، او س نو د خانزاده ارمانونه په پوره کېدو وې. زما یاد دي چي دۀ به خپلو ملګرو ته ویل چي او س موږ خپل ملي اهدافو ته نږدې شو. او س به زموږ مورنۍ ژبه سرکاري او درباري شي. او س به زموږ په غرونو او رغونو خپل واک او اختیار وي. او س به موږ په دې هېواد کي یو ازاد قام یو. موږ به هر وخت خپله ازادي لمانځو.

وخت په تېرېدو ؤ. خانزاده د ګوند د ملګرو سره د قام په خدمت کي مامور ؤ چي ناڅاپه په ګوند کي یو داسي بدلون راغی چي خانزاده یې هک پک کړ و. په ګوند کي د ملګرو تر منځ د مفاداتو جنګ پېل شو. د ګوند رئیس او نظریاتي ملګري چي خانزاده هم پکي ؤ یو خوا ته او نور مفاداتي ملګري بلي خوا ته شول. یو پر بل یې تعمتونه ویل پېل کړل. د ګوند ملګرو د یوبل و ګرېوانونو ته لاس واچوو. رشوتونه، سفارشونه منځ ته راغلل. نظریه تر پښو لاندي شوه. نظریاتي ملګري نظرانداز شول. هغۀ ملګري مختــه شول کوم چي د قامي مبارزې په الف او ب نۀ ؤ خبر. تحریک په دوو برخو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقسیم شو. په داسي حالاتو کي خانزاده یوازي پاتې شو. د پلار مرګ، د مور مرګ، واړه واړه ماشومان په میراث کي ورپاتې شول او ورسره ورسره بېروزګاري هم.

زما یاد دي هغهٔ خانزاده چي ډېرښهٔ تعلیم یافتهٔ ؤ بهکله بېلچې ته لاس کړو او کله به یې د خلګو په کورونو کي کارکاوو او کله به یې په ډېران خپله روزي کتله. د خانزاده غوندي مخلص، با همت او تعلیم یافته کارکن د خلګو د خندا شو. کله چي به خانزاده په کلي کي تېرېدو نو د کلي خلګو به پسې خبري کولې چي هغهٔ دی د قام مبارز روان دی. قام او وطن راګټي. خانزاده تر دې حده ورسېدی چي دهٔ په نشو لاس پوري کړ. د ګوند رئیس تر خپله کوره پوري محدوده شو. کله یې هم دا پوښتنه ونهٔ کړه چي زما په ملګرو څهٔ تېرېږي.

هغه ملګري کوم چي په دې ګوند کي د مفاداتو د پاره شامل شوي وو ورځ په ورځ یې مالي ترقي کوله. کله چي به خانزاده سره مخامخ شول نو به یې ورته ویل چي راځه زموږ ملګری شه تهٔ به هم په کي ترقي وکړې. زما یاد دي د خانزاده به ډېر ښکلی ځواب ؤ چي زهٔ قام دوست یم، قام دښمن نهٔ. ما دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوند په خپلو وینو تر دا ځای رارسولی دی، زهٔ هیڅکله هم نهٔ خرڅېږم. د ګوند د مشرانو د خبرو په وجه کومي چي به په ماضي کي کېدلې د دهٔ دمذهبي عالمانو سره نفرت پیدا شوی ؤ. حالانکه خانزاده خپله د ډېرو عالمانو شاګرد پاته شوی ؤ. اوس نو خانزاده حېران ؤ چي نهٔ د قام شوم او نهٔ د امام.

پلار خدای بخښلي به یې هر وخت ورته ویل چي بچیه ! دا دنده پرېږده، یو کار او کتار و ځان ته وګوره چي سبا د چا و لاس ته مجبوره نهٔ شې. زما یاد دي خانزاده به خپل پلار ته ویل چي پلاره ! تر هغو چي دا خپل لوبدلی، ترټلی قام مي په خپلو پښو نهٔ وي درولی زهٔ څنګه کار وکړم، هان کله چي دا قام خپل ملي اهداف ته ورسېږي نو بیا تهٔ ګوره چي زما د پاره ګوند څهٔ نهٔ کوي. زما یقین دی چي ګوند به ما نهٔ هېروي.

پلار غریب یې په دې اسره کي چي زما د زوی ګوند به زما زوی لوی افسر جوړ کړي خاورو ته ولاړی.

خانزاده هم نهٔ ؤ ملامت. هغه ته د ګوند بعضي مشرانو دا اسره ورکړې وه چي څنګه ګوند د اقتدار چوکۍ تر لاسه کړي نو اول به ستا د روزګار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسئله حل کوي. خو افسوس د ګوند ملګري چې د اقتدار و چوکۍ ته ورسېدل نو خانزاده او د خانزاده غوندي نور نظرياتي ملګري يې هېر کړل.

نن و خانزاده ته د پلار خبري ورپه یادي شوې. هغه د کلي په يو لوی ډېران ناست دی او ماته دا خبري کوي. خانزاده وای چې کشکي ما د پلار خبره منلې وای نو نن به زهٔ داسي خوار نهٔ وای. د خانزاده جامې څري، لڅې پښې او ببر سر ماته مخامخ ناست دی. ما ورته د خوراک څیزونه راوړي دي خو خانزاده بضد دی چې ما له يو څه پیسې راکړه چې زهٔ پوډر په اخلم. ټول وجود مې دړد کوي. هغه بيا داسي ګويا کېږي چې ! دا نن زهٔ ملګرو ته بېګانه يم، دا زما سزا ده چې ما د پلار خبره نهٔ ده منلې. د دې خبري سره سم د خانزاده د سترګو اوښکي راغلې، د خوراک څیزونه يې يوې خوا ته کېښودل او د ډېران نه ولاړ شو. ما ورته ويل چې خانزاده چېري ؟ دا خو وخوره، دا مې تا له راوړي دي. دهٔ هيڅ ځواب نهٔ کړو را او يوې خوا ته روان شو او د کلي په يوه لويه مرداره (ګنده) ناله کي کوز شو.

هغه تعليم يافته ځوان چې شل کاله يې د قام په خدمت کي تېر کړي ؤ ، نن څو مره بې وسه او بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوستهٔ. ټول علم او ادب يې د نشو په لوګي کې دود کړی ؤ. زهٔ نهٔ پوهېږم چې د دې ذمه وار به څوک وي، ګوند که د دهٔ راستي؟ او زهٔ نهٔ پوهېږم چې د خانزاده انجام به څهٔ وي.

20,01,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ وجود

د ۱۹۹۹ د دسمبر د ژمي يخه شپه ده. کرم خان په خپله کوټه کې و انګېټۍ ته ناست دی. د انګېټۍ و شا و خوا ته د دڅاتهٔ (۸) ماشوماني لوښي را ټولي دي. انګېټۍ سړه ده، دباندي له کوټې د سپيني واوري څادر خور دی. د دڅ مشره لور نائله چي د څوارلسو کالو ده په انګېټۍ کي د اور د بلولو په هڅه ده. د نائلې اووه خوندي چي په کي يوه يخ وهلې ناروغه ده د نائلې او د انګېټۍ په خوا متوجه دي. په کوټه کي يوه تتهٔ ډيوه دا وخت خپله اخري ساه ورکوي. د ماشومانو خوندو تر پزو يې له يخه اوبه (ګنګ) روان دي. نائلې په انګېټۍ کي څه زاړه بوټان (ګوټونه) اچولي دي، خو هغه د بلېدو نوم هم نهٔ اخلي. پلار کرم خان يې هم د څو ورځو راهيسې ناروغه دی. کار او کتاري يې له تېرو دوو (۲) مياشتو وچ ولاړ دی. هيڅ يو داسي لار نهٔويني چي هغه دي د ځان او د بچو درملنه وکړي. ماشومانو له سهار راهيسې هيڅ نهٔ دي خوړلي. په کور کي چي څه وو هغه تمام شوي وو. کرم خان هم له ډېره نيستۍ هر وخت په خشم ؤ. او س هم دی و نائلې ته په خشم ؤ، خو د خُلې يې څه نهٔ باسل.

اخر د برداشت ماده يې وچاوده او پر نائلې يې خُله خلاصه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه مـازدیګر راهیسـې پـه دې یـوه اوراختـه یـې، یـو اورنـهٔ شـې بلـولای ؟ دومـره بـې کـاره جینـۍ مـا پـه خپـل ژونـد نـهٔ وه لیـدلې، کلـه دا تـهٔ چـې یـې. ټولـه ورځ پـه کلـې ورکـه یـې، یـو بـوټی دې کـورتـه را نـهٔ وړو، نـهٔ د پـلار خیـال درسره دی او نهٔ د ماشومانو خوندو.

بابـا ! زهٔ څـهٔ وکـړم، بوټـان لامـده دي، د اورکـوټـۍ (ماچس، باکس) مې په تمامه کړه خوهیڅ کار نهٔ کوي.

ځـواب خـو دې داسې ایـزده دی، خـو یـو اور نـهٔ شـې بلولای.

بابا ! ما کله ځواب درکولو.

بـس، بـس ، ډېـره مختـه مـهٔ کېـږه، د پـلار مختـه خبري کوې، شرم ، حیا هر څهٔ دې غور ځولې دي.

مـا داسـې کومـه خبـره وکـړه چـې تـهٔ راتـه پـه قهـر شوې ؟

وایـم خُلـه دې بنـده کـړه ګنـې درولاړېـږم، کـرم خـان په قهر کې ورته اوویل.

سـمه ده ، راشـه بیـا یـې خپلـه بـل کـړه، دا میـرات اور.....

د دې خبـري سـره سـمه نائلـه د انګېټـۍ لـه مخـه ولاړه شـوه. پـلار چـې یـې دا وکتـل نـو ژر پسـې را ولاړ شـو. نائلـه یـې د وېښـتانو ونیولـه او پـه مـخ یـې ورتـه ښـاپېړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابري کړي. د پلار چیغې شورو شوې چې، ته ماته ځواب راکوې، ماته ځواب. د دا چیغو سره نائله په ځاپیړو وهي. په کوټه کې ناست ماشومان هم چیغې شروع کړي.په کوټه کې یوه لویه واوېله جوړه شي، په دې حال کې ډیوه هم خپل انجام ته ورسېږي. څنګه چې ډیوه ګل شوه نو په کوټه کې یوه چیغه شي. دا داسې چیغه وي لکه څوک چې یو ماشوم په چاړه یا په یو داسې څیز ووهي چې هغهٔ ځای په ځای شي. دې چیغې په کوټه کې خاموشي راوسته. پلار کرم خان ژر د ډیوې په خوا منډه کړه. پښه یې په یو پروت وجود کې ونښته او پړمخ وغورځېدو. خو بیا یې هم و ډیوې ته ځان ورسوو. ډیوه یې د تاخچې نه راواخسته او د انګېټۍ خوا ته راغی. د اور کوتۍ یې ترلاسه کړه، او د ډیوې په بلولو کې بوخت شو. لګیا ، لګیا اخریې ډیوه بله کړه. د ډیوې په رڼا کې چې یې په کوټه کې وکتل نو یو سوړ وجود د دهٔ په مخ کې پروت ؤ. د کرم خان سترګې رڼې راوختې. په کراریې وجود وښوروو خو هیڅ ځواب نهٔ ؤ. کرم خان چې دا وکتل نو ډیوه یې په ځمکه وغورځوله او د کوټې نه په منډه دباندې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ وجود د چا ؤ ؟ د نائلې ؤ که د نائلې د بلي خور ؤ. کرم خان له دې غمه ځان خلاص کړو او له کوره وتښتېدو. خو سوړ وجود د چا ؤ ؟

سهار د محلې خلګ د کرم خان پر کور راټول وو. یو سوړ وجود یې په کټ کي اخستی د ادیرې په خوا روان شول. په کور کي داسي څوک نهٔ ؤ چي د دې سوړ وجود پسې یې ژړلي وای. ماشومانو ته د محلې خلګو د خوراک څیزونه راوړي ؤ او د اور نګښتې یې هم ورته بله کړې وه. ماشومانو خپل خوراک کولو او د انګېتې و مخ ته ناست اخوا دې خوا یې کتل چي دا خلګ زموږ کور ته ولي راغلي دي ؟

خو هغه سوړ وجود د چا ؤ ؟ نائله څهٔ شوه ؟ ایا نائله د کوره وتښتېده که خدای مهٔ کړه......؟

21,01,2016

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه ګناه

ډېرپه کراره کراره د پیر اغاجان د حجرې په خوا روان سدو جان چي پر مخ یې د مایوسۍ اثار له ورایه ښکارېدل، څادر په وږو، توري څپلۍ، تور واسکټ (سدرۍ) هغه هم له ګرده ډک، جامې یې خریني، بس که ؤ نو هغهٔ ژوندی ؤ. د پیر اغاجان و هجرې ته ورغی، چي کتل یې د پیراغاجان سره نور مریدان هم ناست ول. سدو هم یوې خوا ته د حجرې په یوه کونج کي غلی خپل په سوچو کي ډوب کښېنستی. پیر اغاجان هم یو وار د سترګو په کونجو کي سدو ته وکتل. بېرته د مریدانو خواته متوجه شو.

لږ ساعت وروسته مریدان هم یو یو ته‌ول رخصت شول. اوس نو یو پیراغاجان او سدو جان په حجره کي یوازي پاتې شول. سدو خپل په سوچونو کي ډوب ؤ چي پیراغاجان په غږ کړو.

سدو جانه چېري په سوچو کي ډوب یې ؟

هان ! یو ځای نهٔ اغاجانه، بس دغسي. سدو نابېره اخوا دې خوا وکتل او پیر صاحب ته یې په سړه اسوېلۍ ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زما ځنګ ته راشه، پیرصاحب و سدو ته خپل خوا ته د راتللو اشاره وکړه.

سدو هم په کراره ورولاړ شو او د یوه ناروغه غوندي د پیرصاحب څنګ ته ورغی او مخامخ پیر صاحب ته کښېنستی.

سدو جان چي د درو وروڼو تر ټولو کشر ورور ؤ، پلار یې یو کال مخ کي له دې دنیا سترګي پټي کړي وې او د مور سوری یې لا په سر ؤ. دوې خوېندي یې د اکا و زامنو ته ودې وې، چي هغه تر دهٔ مشري وې. دی تقریباً د اتهٔ ویښت کالو ؤ. دوه کاله مخ کي یې د خاله د لور رېښمیني سره وادهٔ کړی ؤ. دی د دې وادهٔ څخه خوشحال نهٔ ؤ. د وادهٔ نه مخ کي دهٔ ډېري ناري وکړې چي زهٔ دا وادهٔ نهٔ کوم. خو وروڼو ورسره نهٔ ومنله او د رېښمیني سره یې وادهٔ ور وکړی. دوه کاله په ډېره پرېشانۍ او سوچونو تېر شول. اوس نو سدو جان سم وامي شوی ؤ. په کور کي یې وخت نهٔ تېرېدو. د ملګرو سره به د پخوا په شان سېلو او تماشو ته نهٔ تلو. تنهائي یې په برخه شوې وه. خو یو داسي ځای ؤ چي هلته دهٔ سکون موندلی شو، او هغه د پیر صاحب حجره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودانه رېښمینه هم د دۀ په دې رویه ډېره پرېشانه وه. هغې چې به هر څه کوشش وکړو چې دا معلومه کړي چې سدو ولې پرېشان حال دی نو سدو جان به ورته وویل چې زۀ په یوه لویه ګناه اخته یم. هغې به بیا پوښتنه ځیني وکړه چې دا څنګه ګناه ده چې کفاره یې نۀ شي کېدای. دۀ به ورته ویل چې وخت به راځي چې زۀ به د دې ګناه کفاره ادا کوم. مور، ورونه، ورېندارګاني، خوېندې، خپل او خپلوان ټول سدو ته پرېشانه وو. چا به ویل چې رېښمینه یې نۀ ده خوښه. چا به ویل چې په بلې یوې جینۍ مئین دی، چا به ویل چې تعویزونه په شوي دي. چا به څۀ چا به څۀ.

نن بیا د سکون په لټون د خپل پیراغاجان و حجرې ته راغلی ؤ. پیراغاجان دی خپل مخ ته کښېنولی ؤ. دۀ ته یې په ځیر ځیر کتل. په حجره کې بالکل چپه چپتیا وه. اخرکار پیرصاحب دا چپتیا ماته کړه. سدو جانه ماته ووایه څۀ کیسه ده؟

سدو چې سترګي یې په ځمکه کې ښخي کړي وې په کراره د پیر صاحب په خوا پورته کړې.
اغاجانه ! څۀ درته ووایم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چي ستا په مخ ښکاري او د زړهٔ نه دي خُلې ته نهٔ راځي، پیر صاحب په ځواب کي ورته وویل.

اغاجانه ! ماته داسي ښکاري لکه چي زهٔ په یوه لویه ګناه اخته یم.

لویه ګناه؟ پیر صاحب په دې خبره لږ بیداره شو او حیران هم.

هو اغاجانه لویه ګناه.

زهٔ پوهه نهٔ شوم دا تهٔ څهٔ وایې؟

اغاجانه ! نهٔ پوهېږم چي دا زما وام دی او که رښتیا. ماته داسي ښکاري لکه چي زهٔ په ګناه اخته یم، د دې خبري سره سم د سدو د سترګو نه غټې غټې او ښکي رواني شوې.

سدو جانه ماته سم حال ووایه، ما سم په خبره پوهه کړه چي اخر کیسه څهٔ ده؟

اغاجانه! زهٔ تا څنګه پوهه کړم، زهٔ خپله نهٔ پوهېږم چي څهٔ کیسه ده، تهٔ راته ووایه چي د دې وام څه درملنه شته او که نهٔ؟

ګوره سدو جانه ! تر هغو چي مرض نهٔ وي معلوم شوی د دنیا یو طبیب هم درملنه نهٔ شي کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـهٔ مـا پـه کیسـه پوهـه کـړه، کېـدا ی شـي چـي زهٔ سـتا د زړهٔ دا وا م وبا سم.

اغـاجانـه ! زهٔ تـا ثـنګـه پـوه کـړم، زهٔ خڅلـه نـهٔ پـوهٔېږم چـي لـه مـا سـره څـهٔ کیسـه روانـه ده. سـدو پـه سـره اسـوېلي دا خبـره ورتـه وکـړه او د يـو سـتړي مسـا فر غوندي د خپل ځايه ولاړ شو .

سدو جانه چېري؟

ځـم اغـاجانـه ! لالـه ويـل چـي اغـاجـان تـه وايـه مابنـام بيـا ډوډی تـه راشـه. زمـا د وريـږي کـوزده ده، سـدو پـه تلـوکـي دا خبـره ورتـه وکـړه او د حجـرې نـه ووتو .

پيرصـاحب هـم پـه سـوچوکـي شـو چـي دا پـه سدو څهٔ شوي دي.

د سـدو جـان پـه کـورکـي نـن ډېـری وو. خالـه ګـاني، تـروري ګـاني، خوېنـدي، خـورلڼي، ماشـومان، سـم د وادهٔ مـاحول ؤ. د مابنـام د لمانځـه وروسـته د سـدو مشـر ورور اختـر جـان چـي د کلـي خلګـو اختـری ورتـه ويـل کورتـه د خـوراکي څيزونـو سـره راغـی. خپلـي کـور ودانـي تـه يـې غـږ کـړو . هغـه سم دسـتي لکـه مينځـه ورتـه حاضـره شـوه. څيزونـه يـې و هغـې تـه ورکـړو، او د سـدو پوښـتنه يـې ترېنـه وکـړه. هغـې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـو اب کـي ورتـه وويـل چـي هغـه خـو لـه سـهاره وتلـی دی. اختـری بېرتـه د حجـرې خـوا تـه وګرځېـدی. د سـدو د مـور پـه کوټـه کـي دوې سـپين سـري ناسـتي مجلـس يـې کـاوه، څنـګ تـه يـې د سـدو مـور پـر لمانځـه ولاړه وه. د سـدو مـور ډېره بختـوره ښځه وه. هـر وخـت بـه پـه عبادت مشغوله وه.

اوس هــم دا پــه لمانځــه ولاړه وه چــي داســي خبـره يـې تـر غـوږ شـوه چـي پـه لمانځـه نـهٔ شـوه پـوه. د رکــوع پــه ځــای سـيدها سـجدې تــه ولاړه، او د يــوې ســجدې نــه پــس يــې ســلام وګرځــاوه.. دا ژر را ولاړه شوه او د سپين سرو ښځو په څنګ کي کښېنسته.

آ خــوري ! دا تــا چــي اوس زمــا د زوی پــه هکلــه کومه خبره وکړه دا رښتيا دي؟

هــو خــوري ! دا رښــتيا دي. زهٔ خــو نــهٔ وم خبــره چـي تـا خپلـه خورځـه ربښــمينه سـدو تـه غوښـتې ده. زمـا خـو دا فکـر ؤ چـي تـا بـه پـه پرديـو کـي و زوی تـه جينۍ غوښتې وي.

دا تـــهٔ څـــهٔ وايـــې؟ د ســـدو مـــور پـــه ژړا ورتـــه وويل.

خـوره ! زهٔ د دې خبـري شـاهده يـم، سـپين سـري ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي چې تهٔ غلطه شوې یې، کېدای شي چې تا بل څوک لیدلي وي، د سدو مور خو اوس سمه لېونتوب ته برابره شوه.

کشکي دا درواغ وای، خو خوره! اوس دا وخت د ویر نهٔ دی، د دې ګناه ځان خلاص کړئ...... سپین سري د نصیحت په توګه ورته وویل.

زما خو دي کور راسپېره کړئ، اوس به څهٔ کوم، سدو جان هم نن سبا تریو تریو کېږي.... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

بس خوري ! مشر زوی دي را وغواړه او ژر دا پرېکړه وکړه.

لږ ساعت پس د سدو مور خپلي اوښکي د ټکري په پلو پاکي کړې او د کوټې نه ووته. ماشوم یې حجرې ته ولېږی چې ورشي اختري ته غږ کړي. لږ ساعت وروسته اختری هم راغی. مور او زوی دواړه یوې خلاصي کوټې ته ننوتو او د کوټې دروازه یې د ځان پسې بنده کړه.

لږ ساعت پس اختری او مور د کوټې نه راووتو. اختری سیدها د مور کوټې ته ولاړی ، هلته ناستي سپین سري نه یې پوښتنه وکړه چې، واقعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه رښتیا ده؟ هغې هم سم د لاسه پر قرآن قسم ورته وکړی. اختري هم پوخ زړۀ ته ولوېدو چي وړور مي په ډېره لویه ګناه اخته دی.

مور غریبي یې په ژړا ورته وویل چي ! زویه اوس به څۀ کېږي؟ د سدو جان ژوند خو تباه شو.

موره! تۀ صبر وکړه. هسي هم نن د خوشحالۍ ورځ ده. خلک راروان دي خلاصه کوي. دا کیسه به سبا ته پرېږدو.

سمه ده، خو داسي لاره یې وباسه چي زوی او نږور مي بېرته د دې کور شي... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

اوس تاسو چاته دا خبره مۀ کوئ، تر سبا ټول په خُله لاس ونیسۍ، اختری د دې خبري سره سم د حجرې په خوا روان شو.

لږ ساعت پس په کور کي داسي ماحول جوړ شو چي هر ځای دوې یا درې ښځي ولاړي غلي غلي ږغېدلې. ټول خبر شو. که څوک نۀ وو خبر نو هغه سدو او رېښمینه وه.

رېښمینه د مېلمنو په خدمت کي لګیا په هیڅ خبر نۀ وه، خو کله کله به یې فکر وکړو چي دا ښځي ماته ولي داسي په شکمن نظر ګوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په حجره کې مېلمانه راغلل. د مېلمنو سره څو ښځې هم وې چې کورته راغلې. سدو هم خدای خبر له کومه رابښکاره شو، د مېلمنو په خدمت کې دواړه خاوند او ښځه داسې لګیا وو لکه چې د دې کور نوکران. چې کله به د سدو مور په سدو یا په رېښمیني سترګې ولګېدې نو به غلې په ژړا شوه.

د اخترې د لور خلاصه وشوه، څلور لکهه کالداري (روپۍ) یې ولور کېښود. خلک د ډوډۍ وروسته سره د دسمال ولاړل. د کور خلک، خالګانې، ترورګانې، خوېندې، خورلڼې ټولې په کوټو سره ننوتې. نارینه مېلمانه په حجره کې سره ځای شول. سدو خپلې کوټې ته ورغی خو لږ ساعت ورسته د سدو مور د سدو و کوټې ته راغله، سدو یې د ځان سره خپلې کوټې ته بوتلی.

نن ته زما په کوټه کې پرېوزه، هلته ستا په کوټه کې ښځې پرېوزي. د سدو مور و سدو ته په مینه وویل.

سدو هم بې د څه پوښتنې یوې خواته اواري بسترې ته ځان برابر کړو او ویده شو. هلته رېښمینه پرېشانه وه چې سدو چېرې ورک شو. په سوچو سوچو خوب ورغی او ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحار چي کتل د کلي ملا، د رېښميني پلار نبي جان اکا، د اختري دوی په حجره کي د اختري، سدو او د ورونو سره ناست دا سي خبري يې کولې.

ملا: اختر جانه تهٔ دا سي وکړه چي هغه سپين سرې راوغواړه چي مور د هغې نه خپله پوښتنه وکړو. کېدای شي چي بله کيسه وي.

سمه ده ملا صاحب، زهٔ يې اوس درته راولم.

اختري ولاړ شو او کورته ولاړي. لږ ساعت وروسته بېرته کوټې ته راغی او ورسره هغه د پرون ماښام سپين سرې هم وه کومي چي اختري ته قسم خوړلی ؤ.

موره ستړې مهٔ شې.

خېر يوسې ملا صاحب.

آښه موره ! دا راته ووايه چي تا واقعي سدو جان د رېښميني د مور په غېږ کي ليدلی ؤ چي هغې شيدې (پی) ورکولې.

زهٔ پر دې خبره قسم کوم. زهٔ به ولي د بل چا کور خرابوم. ما په دې خپلو سترګو اوليدل چي د رېښميني مور کومه چي د سدو جان خاله وه خدای دي وبخښي يې شيدو (پی) ته اچولی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــوره تــهٔ د دوی څــهٔ یــې؟ مــلا صــاحب ســوال ځیني وکړو.

زهٔ د دوی هــیڅ نــهٔ یــم. زهٔ کلــه نــا کلــه د ډېــري مــودې پــس دلتــه راشــم. د ســدو جــان مــور زمــا د پېغلتــوب نــه دیني خــور ده. سـپین سـري پـه ځـواب کـي ورته وویل.

تــهٔ دا دومــره مــوده چېــري وې؟ مــلا صــاحب بیــا سوال ځیني وکړو.

مــلا صــاحب زهٔ د تېــرو پنځــو کــالو څخــه د لــور کــره وطــن تــه تللــې وم. هلتــه لــږ ناروغــه شــوم. د ســدو مــور حــال راکــړی چــي راشــه زهٔ بــه دي دلتــه درملنــه وکړم.

ســمه ده مــوره، تــهٔ اوس تللــې شــې. مــلا صــاحب ورته وویل.

دې خبــري د ســدو پــه کــور کــي د مــاتم غونــدي ماحول جوړ کړو.

مــلا صــاحب ! اوس بــه څــهٔ کېــږي؟ اختــري د مــلا صاحب نه سوال وکړو.

څــهٔ بــه کېــږي، ســدو بــه دا ښــځه پرېــږدي. ولــي چــي دا د ســدو رضــائي خــور ده، او د خــور ســره نکــاح نــهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـي کېـد ای، دا ډېـره لویــه ګنـاه ده، مــلا صــاحب پــه ځواب کې ورته وویل.

نــابیره د ســدو ســره پیــر اغاجــان هــم کــوټې تــه راغــی، پیــر اغاجـان د سـلام و دعـا نـه وروسـته پـه مجلـس ځـان خبـر کـړو. اختـري نـه یـې اجـازه واخسـته چـې تـهٔ یـو وار هغــه ښــځه لا راوغــواړه زهٔ یــوه پوښــتنه ځنــي کــوم. اختـري هـم د پیراغاجـان خبـره پـر ځـای کـړه او ولاړی هغـه سـپین سـرې ښــځه یـې بیـا راوغوښـته.کله چـې سـپین سرې راغلـه نـو پیـر اغاجـان چـې ولیدلـه څـه شـک ورپیـدا شو نو یې پوښتنه ځني وکړه.

ادې! په وطن کې څهٔ حال ؤ؟

څهٔ درته ووایم، مرګونه ډېر وو.

خــدای دې د مــړو ســره ښــهٔ وکــړي. دا راتــه ووایه نېک اغاجان پیژنې؟

هــو خــود یــې پېــژنم، څــو کالــه لــه مخــه لــه دې ځایه وطن ته ولاړی.

څنګه وو؟

د خدای په فضل هغه ښهٔ ؤ.

کله کله ورځې؟

هــو خــود، چــې راتلــم یــو وار ورښــکاره شــوم. د لمسي تاویزونه مي پر هغهٔ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو وخت دي کېږي چي وطن ته تللې يې؟

دوه کاله کېږي.

ټول ناست خلک او ملا صاحب د دوی د واړو خبرو ته حیران وو چي دا بیا څنګه پوښتني دي.

پیر اغاجان و ټولو ته مخ راواړوی او وې ویل چي؛

دا سپین سرې درواغ وايي. نېک اغاجان څلور کاله له مخه په یوه دهماکه کي شهید شو. زۀ يې جنازې ته ورغلی وم.

ملا هم پریشان غوندي شو چي څۀ کیسه روانه شوه.

پیر اغاجان پر سپین سري مخ راواړوی او ورته يې وویل.

څله د خدای بد بختي د خلکو جوړ کورونه ورانوې. څۀ درپېښه ده؟

د سپین سري ژبانګو بنده شوه، سترګي يې رډي راوختې، دهیڅ ویلو توان يې نۀ درلود.

پیر اغاجان پر ملا مخ راواړوی او لږ په غصه يې ورته وویل.

او ملا صاحب! تۀ څۀ بلا وهلی وې چي سم د لاسه دي فیصله صادره کړه. لږ د خدایه وویرېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـومړی خـو معلومـات وکـړه چـي دا ښـځهٔ درواغ وايـي که رښتيا.

پر اختري يې مخ راواړوی چي

اختريـه! دا سـپين سـرې سـم دسـتي لـه کـوره وباسه او ائينده خيال کوه چـي داپـه دې کـور کـي پـرې نږدې.

تـهٔ د کـور وايـې والله کـه پـه دې وطـن رانـه وګرځي. اختري په جذاباتي انداز وويل.

د کـور زنـاني چـي پـه دې خبـرو خبـري شـوې نـو ډېـري زيـاتي خوشـحالي شـوې. او يـو بـل تـه يـې سـره ويـل چـي پيرا غاجـان پـه څـو خبـرو د سـپين سـري دروا غ ونيول.

د رېښـــميني د دوو کـــالو پرېشـــاني پـــای تـــه ورسـېده او د سـدوجان د زړهٔ بـوج هـم سـپک شـو او د يوې لويي ګناه نه خلاص شو.

سـپين سـرې هـم غلـې ولاړ شـوه او د کـوره ووتـه. بيـا چـا دا پـه کلـي کـي خـو لا پرېـږده پـه وطـن کـي هـم نـهٔ وليـده. خـو دا تـر اخـره نـهٔ شـوه معلومـه چـي سـپين سري دا ولې وکړل.

21,03,2016

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې شپې سفر

له ډېره وخته مې دا خواهش او ارمان ؤ چې دوبۍ ته ولاړ شم او هلته ښې پيسې وګټم. د پلار قرضې ، د مشر ورور وادهٔ او خپل سباوون ښهٔ برابر کړم.

د خدای کارونه دي، هغهٔ ورځ راغله چې زما د دوبۍ ويزه ولګېده. ټول کور خوشحاله ؤ. خو مور ، مور مې ډېره خفه وه. ولې به نهٔ وه خفه، د هغې د زړهٔ ټوټه ، يعنې زهٔ د هغې څه جدا کېدلم. هغه هم د شپږو کالو د پاره. خير، د دوبۍ جهازونه په ټول هېواد کې هغه وخت د کراچي څه تلل. کراچي د سند هـ ولايت ډېر لوی ښار دی، ولې د کراچې هوائي ډګر (ائيرپورټ) بين المللي (انټرنيشنل) ؤ. زهٔ يو ماخوستن د کوټې بس اډې ته ورغلم. هلته مې د کراچي د تلو د پاره په يوه بس کې ټکټ واخستو. لږ ساعت پس زهٔ په بس کې ناست وم، او هغه د خپل منزل کراچي په لور روان شو. په بس کې بېخي کم خلک ناست وو. زما د ښنګ چوکۍ خالي وه. په دا بل ښنګ کې مې چې د لاري په دا بلې خوا په چوکيو کې يوه زنانه او ورسره يوه ښکلې ماشومه چې تقريباً د څلورو کالو وه، ناست وو. بس روان ؤ د خپل منزل په لور. زما د ښنګ د چوکۍ زناني کله کله زما خوا ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومي خو بالکل له ما سترګي نۀ اړولې. ډېره ښائسته ماشومه وه. تور وېښتان، غټې غټې توري ښائستې سترګي، نازک ښکلي لاسونه، بالکل د یوې شهزادګۍ غوندي ښکارېدله. زما سره د واسکټ په جېب کي څو خوږې (ټافیاني) وې، ما یوه خوږه د جېب نه را وایسته او ماشومي ته مي ونیوله. ماشومي هم د ستي ورلاس کړو او خوږه یې رانه واخسته. ورو ورو ماشومه له ما سره مانوسه شوه. تقریباً د څلورو ساعتو پس بس د ماخوستن ډوډۍ ته په یوه هوټل ودرېدی. زۀ هم لاندي کښته شوم. لږ هوا خوري مي وکړه، ډوډۍ ته مي زړۀ نۀ کېدو. بېرته واپس بس ته راغلم او پر خپله چوکۍ کښېنستم. چي کتل مي زنانه ویده او ماشومه ویښه ده. ما ماشومي ته خپل خوا ته د راتلو اشاره وکړه. هغه هم دستي راولاړه شوه او زما څنګ ته پر خالي چوکۍ کښېنسته. نور سوارلیان چي راغلل نو د بس کنډېکټر (کلینډر) غږ کړو چي وګورئ څوک خو پاتي نۀ دي؟ سوارلیانو هم غږ کړو چي نا درځه له خیره.

بس هم بیا د خدای په توکل د منزل په لور روان شو. ماشومه له ما سره دومره مانوسه شوه چي سمه خندا او لوبي یې شروع کړې. تقریباً د درو ساعتو پس دا هم ستړې شوه. زما په څنګانه یې سر کېښودو او په خواږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ویده شوه. ما هم څه فکر نهٔ وکړو، او په مسکی مې د ځان سره وویل چې؛ ماشوم هم د خدای له طرفه لکه فرشته داسې وي. ګوره څومره په خواږه خوب ویده ده، په دې هم نهٔ ده خبره چې دا سړی پردی دی. خو خپل ځان په هر حال کې خوشحاله ساتي. شپه په کراره تېرېده. د بس ډرائیور هم په ډېر کم اواز کې زړې اردو (هندوستانۍ) سندرې لګولې وې. ما هم خوند ځنې اخستی ؤ. ولې زما خپله داسې سندرې خوښېدې. کله کله به مې زنانه ته هم وکتل. هغې په ځان ټکری خور کړی ؤ، او داسې بې غمه ویده وه لکه چې دا په کور کې وي. د سهار ستر ګه ښکاره شوه، سفر اوس د یو ساعت پاتې ؤ. ماشومه زما په څنګ کې په خواږه خوب ویده او زنانه پر خپل ځای ویده وه. زما سترګې د ناخوبۍ نه سرې اوښتې وې. وجود مې هم د سفر په وجه دړد کولو. خیر دا یو ساعت هم تېر شو. د کراچې بس اډې ته ورسېدو. ماشومه لا ویده وه، ما په کراره ماشومه په چوکۍ سمه کړه. زنانې ته چې مې وکتل هغه هم لا تر اوسه ویده وه. زهٔ د بس نه ښکته شوم. خپل سامان مې تر لاسه کړو. فکر مې اوکړو چې جهاز خو نهه بجې دوبۍ ته روانېږي، دوه ساعته د ارام کولو د پاره شته. درځه چې یو ځای ارام وکړم. ما خپل سامان را واخستو، دوه یا درې قدمه مې لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــهٔ وو اخســتي چــي را پســې غــېږ وشــو چــي ، اې ځوانــه! دا ماشومه دې در سنبال کړه.

ماشــومه ؟ زمــا يــودم رايــاد شــو ، مــخ مــي زر شــاته راوګرځــوو ، چــي کتــل مــي د بــس کنــډېکټـر د ماشومي سره ولاړ دی.

دا زمــا ســـره نـــهٔ ده. دا د خپلـــي مـــور ســـره ده. ماځواب ورکړو.

څـهٔ وايـې؟ کنـډېکټر پـه حيرانتيـا کـي پوښـتنه رانه وکړه.

هو جانانه ! د مور سره، زهٔ يوازي يم.

لاکــن دا خــو ســتا پســې ګرځېــده ، کنــډېکټر بيــا په دې خبره حيران کړم.

وروره دا پــه ابلــي چــوکۍ ناســتي زنــاني ســره وه. هغــې لــه يــې ورولــه، مــا لــږ د غصــې پــه اندازکــي ورته وويل.

تــهٔ ودرېــږه ! زهٔ يــې ګــورم. کنــډېکټر د بــس خــوا تــه وګرځېــدی، بــس تــه وختــی، چــي بېرتــه راکښــته شــو نــو هغــه زنانــه هــم ورســره وه. د زنــانې مــخ نــهٔ ؤ پــټ. ډېــره ښــکلې وه. هغـــه زنانـــه نـــهٔ بلکـــې پېغلـــه جينـــۍ ښـکاربدله. د لـږ سـاعت د پـاره يــې زهٔ ځــان تــه حيــران کــړم. زنانـــه ســـيدها راغلـــه زمـــا مـــخ تـــه ودربدلـــه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه یې د لاسه نیولې وه، او زما خوا ته یې را مخته کړه.

آ، وروره ! دا خپله ماشومه دي درګرځوه داسي نهٔ چي درنه ورکه شي. د زنانې په دې عمل او خبره زهٔ هک پک شوم، حیران وم چي زهٔ څهٔ وکړم. زنانه هم د دې خبري سره سمه بلي خوا ته روانه شوه. ما زر پسي غږ کړو، چي

آ، خوري ! دا ماشومه زما نهٔ ده، خپله ماشومه دي بیایه.

زنانې زر مخ را واړوو، زما سره ؟ وروره چي ساتلای یې نهٔ شې نو بیا یې پیدا کوې څله؟ او بیا یې په نورو خلګو تپې څله؟ زهٔ عزت داره جینۍ یم، دا خپله ګناه په ما مهٔ تپه.

خوره ! زهٔ په قسم وایم چي دا ماشومه زما سره نهٔ وه، زهٔ چي پرون بس ته راوختلم دا له تا سره ناسته وه. او تهٔ وایې چي دا له ما سره ده. په دې لانجه کي خلګ هم پر موږ راټول شول. د بس ډرائیور راغی او ویل یې چي ما ټوله شپه تا ته په ائینه کي کتل، دا ماشومه له تا سره وه او اوس وایې چي دا له تا سره نهٔ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد جي ! زهٔ قسم خورم چي دا له ما سره نهٔ ده. زما په سترګو کي اوښکي راغلې. په زړهٔ کي مي ویل چي دا په څهٔ غم واوښتم. زما د دوبۍ د تلو ارمانونه، ټول خاوري کېدل.

په دې منځ کي زناني داسي خبره وکړه چي زړهٔ مي بېرته راپورته شو.

ډرائیوره وروره ! د ماشومي نه پوښتنه وکړه چي دا د چا سره ده؟

زما د خُلې نه هم نا ثاپه ووتلو چي ، هو، هو بالکل د ماشومي نه پوښتنه وکړه.

ډرائیور هم د ماشومي خوا ته لږ چوغ شو او په نازیې پوښتنه ځیني وکړه چي، بچیه! تهٔ د چا سره یې؟ د دې خورکۍ سره که د دې ماما سره؟

ماما سله.......ماشومي په خپلي توتلۍ ژبي په معصومیت سره ځواب ورکړو.

زما دماغ کار پرېښودو. په سترګو مي توره تیاره راغله. په ځان نهٔ پوهېدم چي څهٔ رابانديکېږي. کښېنستم په ژړا شوم، او چیغي مي کړې چي،

دا زما سره نهٔ ده، دا د دې ښځي سره ده. چي کتل مي هلته ښځهٔ نهٔ وه، هغه غائبه شوې وه . صرف ډرائیور او کنډکټر راته ولاړ وو. مخ ته مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه ولاړه د سترګو نه يې غټې غټې اوښکې را روانې وې، خو ژړا يې نه وه.

استاد جي ! دا يې داسې نه مني. زه به ورشم، پوليس والا به راولم، هغه يې د ده په پلار لا هم مني، کنډېکټر و ډرائيور ته وويل.

زما هم دا خيال دى، ورشه را يې وله.

زه په هغه ځاى هک پک ناست زبانګو مې بنده وه. د خُلې مې يو ګاى نه وتى. لږ ساعت وروسته دوه پوليس والا راغلل. يو پکې غټ برېتور زما خوا ته راغى. هغه دويم لږ اخوا ودرېدى.

آ، ډرائيوره! څه کيسه ده؟

سرجي دا ماشومه د کوټې نه تر دې ځايه د دې سړي سره ده، اوس وايي چې دا زما سره نه ده.

ښه نو دا خبره ده. هلکه دا څه وايي؟ دا ماشومه له تا سره ده؟ پوليس والا اوس زما خوا ته متوجه شو.

ما هم خپل دماغ په ځاى کړى، ورته راپورته شوم، سر جي زه قسم خورم چې دا ماشومه زما سره نه ده . دا د يوې زنانې سره وه. هغه خداى خبر چې اوس چېرې ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډرائیـور څـۀ وایـي؟ ماشـومه څـۀ وایـي؟ او تـۀ، تـۀ څـۀ وایېـ ؟ سـمه خبـره کـوه ګنـې نـو د کراچـي د جیل هوا دربانـدي خورم.

زۀ بـه ولـي درواغ وایـم. ماتـه ضـرورت څـۀ دی؟ زۀ تـر اوسـه وادۀ لا نـۀ لـرم. زۀ خـو روان یـم دوبـۍ تـه. تـۀ زما پاسپورټ ، ویزه او د جهاز ټکټ کتلای شې.

ښـه نـو تـۀ اغـوا کـاریـې ، ماشـومان غـلا کـوې او بهرنـي هېـوادو تـه یـې ورېـ. د دې واره پـولیس والا پـر خپـل اصـلیت راغـی . پـه داسـي لهجـه کـي یـې دا خبره وکړه چي زما څخه هره لاره ورکه شوه.

هلکه ساونه !

جي سر.

دا درروان کـړه تهـانې تــه، هلتــه بــه د دۀ سـره ګـورو. خـدای خبـر چـي نـوریـې لا هـم څـومره ماشـومان غـلا کـړي دي. او د سـرغنه بـه یـې هـم پتـه ولګېـږي چـي څوک دی.

ورسـره ملګـری سـپاهي زمـا خـوا تـه راغـی. زۀ یـې د لاسـه ونیـولم. مـا چیغـي کـړې چـي! زۀ غـل نـۀ یـم او دا ماشـومه زمـا نـۀ ده، خـدای تـه وګـورئ ،زۀ دوبـۍ تـه روان یـم، زۀ غـل نـۀ یـم، پـولیس والا داسـي کښـولم لکـه د ګنجـه چـي څـوک پسـه (ګـډ) واخلـي او بیـا یـې پـړی پـه غـاړه کـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروا چـوي او کښـوي يـې. مـا هـم چيغـي وهلـې، قسـم چـي زۀ غل نۀ يم، زۀ غل نۀ يم.

يـــو دم د کـــوټې دروازه وټکېـــده، د پـــلار دا نـاري مـي تـر غـوږو شـوې، سـترګي مـي ناڅاپـه خلاصـي شوې،

هلکـه قاسـمه ! پورتـه شـه ،د سـهار لمـونځ قضـا کېږي، هله زر کوه پورته شه.

31,03,2016
کراچي، سندھ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځور ګر

د کوټې پر دېوالونو شاوخوا په لاس جوړشوي انځورونه لګېدلي وو، داسې ښکارېدو لکه چې د کوټې دېوالونه د انځورونو نه جوړ وي او د کوټې چت پر دې انځورونو ولاړ وي. په کوټه کې پنځه دېرش کلن روفي د رنګونو قلم او تخته (پلیټ) په لاس کې د هر څخه ورک، خپل په تخیل کې ډوب، د رنګونو د سمندر څخه د خپل مطلب رنګونه را اخلي او یو داسې خیال ته د انځور جامه ورپه غاړه کوي چې د حقیقت سره هیڅ تعلق نهٔ لري. هغه دومره په دې انځور جوړولو کې ډوب وي چې دهٔ ته دا احساس هم نهٔ وي چې د دهٔ په څنګ کې ډاکټر شیر له نیم ساعته ولاړ د دهٔ په انځورګري کې د حقیقت څهره لټوي.

دی دا انځور له تېرو څلورو ورځو راهیسې د تخلیق په پانه جوړوي، خو خدای خبر چې ولې دی په دې انځور دومره خواري کوي. په دې انځور کې داسې څهٔ دي چې دی یې له هرڅه ورک کړی دی.

یاره ماته یې دا یوه سترګه لږ. کږه ښکاري، ډاکټر شیر د سکوت هغه درونده ماحول په طنز مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـان، څـهٔ، تـهٔ، تـهٔ کلـه راغلـې؟ روفـي يـودم شـاته وګـوري او د خپـل د تخليـق د دنيـا څخـه راووزي.

هو، زهٔ....

راځـه ډاکټـر صـاحب دلتـه نـزدې پـه دې چـوکۍ راته کښېنه، روفي نزدې چوکۍ ته اشاره وکړه.

يـاره روفـي، تـهٔ ماتـه دا ووايـه چـي کـه مـا پـه تـا پوښـتنه وکـړه نـو ټهيـک دی، ګنـې تـاخو بالکـل د پوښـتني کولـو څخـه قسـم کـړی، ډاکټـر پـه کښېنسـتو کي د روفي نه سوال وکړ.

ډاکټـــر صـــاحب! ډېـــره بخښـــنه غـــواړم، بـــس لـــږ مصـروفيات زيـات شـوي دي. ګنـې زهٔ او سـتا پوښـتنه نـهٔ کـول، داسـي نـهٔ شـي کېـدای، روفـي پـه مسـکا کـي ورتـه وويـل او رنګونـه او قلـم يـې يـو خـوا تـه کېښـول، ورسره په څنګ کي په يوه چوکۍ کښېنستی.

مصـــور صـــاحب! د دې دنيـــا راووزه، لـــه کـــوره دبانـدي درځـه او اوګـوره چـي د دې نـړۍ خـالق څنګـه څنګـه تخليقـات کـړي دي. تـهٔ د دې کـوټې څخـه چـي تـهٔ پـه کـي سـهار ،مابښـام ناسـت انځورونـه جـوړوې تـهٔ د دبانـدي دنيـا انځـور وګـوره، ډاکټـر د نصـيحت پـه توګـه ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب ضرور به وځم، بس دا یو انځور لا پوره کړم بیا چي تهٔ هر ځای وایې زهٔ درسره ځم، روفي په ځواب کي ورته وویل او یو نظر یې انځور ته وکتل په کوم کي چي د یوې ښځي عکس چي په اومه (کچه، خام) رنګونو جوړشوی ؤ او په هغه کي ښځه په لڅ سر ، سترګي له اوښکو ډکي په مخ رواني خو څهره یې لږ مسکی غوندي په مخ کي پر ستېنډ باندي پر کینوس د جوړښت په پای کي ؤ.

یاره روفي! تهٔ د خپل تخلیقاتو ایګزیبېشن (مخ کتنه) ولي نهٔ کوې؟ ډاکټر سوال ځني وکړو.

مخ کتنه؟ یاره دا زما په وس نهٔ دي پرهٔ، او بل زهٔ خپل تخلیق و چا ته نهٔ ښکاره کوم. دا ما ځان ته جوړ کړي دي، نورو خلګو ته نهٔ.

ګوره روفي! که تهٔ د دې تخلیقاتو مخ کتنه وکړې نو به ستا نوم په نړۍ کي خور شي، او ورسره ورسره به دي مالي ستونځه هم ختمه شي.تر څو به د بل جېب ته ګورې؟

ډاکټر صاحب! تهٔ ولي په خبره سر نهٔ خلاصوې؟ زما د دغسي کیسو سره نهٔ لګېږي. او پاته شوه د جېب خبره نو تهٔ بې فکره شه، زهٔ یې له تا نور نهٔ غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره ته خو سنجیده شوې، او دا دي څنګه پر خُله راغلو چې ته به وماته د جېب د خرڅ نهٔ وايې، بس دومره ياري؟

هو هو، ته بيا د نصيحت په آس کښېنستې. زهٔ رښتيا درته وايم، ما له خپلي دنيا مهٔ باسه؟ د دباندي دنيا خلګو ته ما مهٔ ورښکاره کوه، زهٔ په دې دنيا کي ډېر خوشحال يم، روفي شا وخوا انځورونو ته وکتل او دا خبره يې ورته وکړه.

روفي صاحب! چې کله خدای مهٔ کړه مړ شې نو به دي د دباندي دنيا خلک دباندي په يوه اديره کي خاورو ته وسپاري. له دباندي دنيا تېښته نشته، په خبره سر خلاص کړه، ته ځان خطا باسې، ما نهٔ شې خطا باسی.

ته ډاکټر او زهٔ مصور، ځه ډاکټر صاحب څنګه چې ستا خوښه وي، خو ټول خرڅ يې پرتا دی، روفي په فېصله کن انداز کي ورته وويل.

بس نو ټهيک دی، خرڅ يې پر ما، د ځای بندوبست يې پر ما، مېلمانه يې پرما، خو صرف تهٔ او ستا تخليقات به هلته حاضر وي، څنګه؟

ډاکټر صاحب يو خبره درته وکړم؟

هو، خود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب! زۀ د خلګو د سوالو نۀ يم، ما د خلګو سره ژوند نۀ دی کړی، تۀ دا سي وکړه دا ټول تخليقات يو سه او پروګرام په وکړه، زما ټول اختيار ستا دی.

دا خو ټهيک خبره نۀ ده، ډاکټر وويل.

ټهيک ده که غلطه، نور مي مۀ تنګوه، روفي په خبره ټينګ ودرېدی.

سمه ده، تۀ ګوره زۀ ستا تخليق او تا تر کومه ځايه رسوم.

څو ورځي پس په يو شاندار هوټل کي د روفي د تخليقاتو مخ کتنه جاري وه. ډېر زيات خلګ چي نرينه او ښځينه وو دې انځورونو و کتلو ته راغلي وو. د دولتي ادارو لويو لويو چوکيو خاوندان، ډاکټران، د فوځ اعلی افسران يعني د هري طبقې خلګ موجود وو.

ډېر اعلیٰ او ډېر ښکلی عکس، دا عکس خو ښېخي ډېر د متوسط طبقې عکاسي کوي.

هو خوري، واقعي ډېر شاندار تخليق دی، تۀ راځه مخته وګورو چي څۀ دي؟ دوې د پاخه عمر يعني تقريباً د پنځوسو کالو عمرو ښځو و يوه عکس ته ولاړي دا خبري کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میډم ماه جبین، دا انځور ستا نهٔ دی؟ یوې ښځې د بلې ښځې نه په حیرانتیا کې سوال وکړو.

هان، واقعي، په دې انځور کې خو زهٔ یم، دې مصور زهٔ چېرې لیدلې وم چې زما انځور یې جوړ کړو؟ میډم ماه جبین په حیرانتیا کې وویل.

میډم تهٔ د ښار د والي خور یې، کېدای شي چې یو ځای یې لیدلې یې. دویمې ښځې ورته وویل.

کېدای شي، خو بیا هم په دومره صفائي څنګه کېدای شي؟ تهٔ درځه د دې پوښتنه د ډاکټر شیر نه وکړو.

درځه....

په خلګو کې یې ډاکټر شیر پیدا کړو. هغه یې دې انځور ته راوستو کوم چې د دې اولې ښځې سره مشابهه ؤ. ډاکټر چې دا ولیدلو نو حیران پاتې شو.

یقین مې نهٔ راځي، ستا په خیال دهٔ به تهٔ چېرې لیدلې یې؟

زهٔ څهٔ ویلای شم چې چېرې؟

محترمې، دا اتفاقاً دی، ولې چې زما دوست بالکل د خپلې کوټې نه نهٔ راوځي، د هغهٔ د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سامان او اوزار هم زهٔ د بازاره ورله راوړم، ډاکټر په ځواب کي ورته وويل.

که دا اتفاقاً دی نو تهٔ داسي وکړه چي ماته د هغهٔ د کور پته اتفاقاً راکړه، زهٔ به دا پوښتنه خپله ځني اتافقاً وکړم، میډم ماه جبین ورته وويل.

محترمي، ماته تر سبا وخت راکړه، زهٔ د هغه نه اجازت واخلم بیا به تاته حال درکړم. ډاکټر په سواليه انداز کي ورته ځواب ورکړو.

اجازت نو بیا ولي؟

هغه د خلکو سره ملاقات نهٔ کوي. تهٔ نهٔ ګورې دی خپله په دومره لوی پروګرام کي نشته.د دې وجه هم دا ده.

ټهیک دی، تر سبا ستا سره وخت شته، او س تهٔ دا انځور وتړه او زما کورته يې را ولېږه. او هان، د دې قیمت څو دی؟

د دې قیمت به زهٔ په لسټ کي وګورم.

سمه ده.

ډاکټر ولاړ شي لسټ وګوري، بیا یو ځوان ته د انځور د تړلو ووايي.

روفي یاره قسم مي دي په خدای وي سم دم دي د والي د خور انځور جوړ کړی ؤ، هغې هم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـوښ شـو او مـا هـم پـه پنځـوس زره ورکـړو ، ډاکتـر روفــي تــه لګیــا ؤ او د مــخ کتنــي کــارګزاري یــې بیانوله.

ښــهٔ، دا څنګــه اتفــاق دی؟ حالانکــه د والــي خور خو لا پرېږده ما والي هم نهٔ دی لیدلی.

یـاره هغـې سـتا پتـه غوښـتله، مـا ورنـهٔ کـړه. څـهٔ وایې ورېې کړم؟

نا ،نا ،نا خیال کوه، دا غلطي چې ونهٔ کړې.

نو بیا څهٔ ورته ووایم؟

ورتـه وایـه هغـهٔ دا ښـار پرېښـوی، نـهٔ یـم خبـر چـې کوم ښار ته ولاړی.

اې لېونیـه، هغـهٔ د والـي خـور ده، د هـري غـاري دي را ایستی شي.

بس تهٔ زما پته مهٔ ورکوه.

سـمه ده یـاره، اوس نـو پـه دې خوشـحالۍ کـې یـوه ښـه ډوډۍ رابانـدي وخـوره، دومـره حـق خـو لـرم، یار دوه لکهه روپۍ مي درګټلي دي.

خود ،خـود ولـي نـهٔ، چېـري چـې وایـې هلتـه یـې دربانډي خورم.

څـو ورځــي پــس روفــي بــازار تــه ولاړی چــې رنګونـه واخلـي، د تخلیـق د پـاڼي رخـت (کپـړه) یـې هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمام شوی ؤ. د رخت دکان ته ولاړی، چې کله هلته یې رخت اخستلو نو یې په یوې ښکلي کم عمره جینۍ چې عمر یې غالباً څوارلس کاله ؤ باندي سترګي ولګېدي. داسي حسن و جمال دهٔ پخپل ژوند کي چېري هم نهٔ ؤ لیدلی، هغهٔ توري غټي سترګي، سرهٔ نري شونډان، روفي ورته په کتلو کتلو کي پاتي شو. زړهٔ یې پرې بایلو، هغه د دهٔ ارمان چې یو داسي انځور جوړ کړم چې زما په ژوند ما نهٔ وي جوړ کړی، په پوره کېدو ؤ.

جینۍ یوې خواته روانه شي، روفي هم ورپسې روان شي. جینۍ په یوه اوږده کوځه کي یو ډېر ښکلي کور ته ودرېږي، روفي لږ لېري پټ ودرېږي، په دې ټوله لار جینۍ روفي ته پام نهٔ وي شوی. جینۍ هغه کور ته ننوځي، روفي هم خپل مئین زړهٔ د ځان سره خپل د کور په خوا روان شي.

زر زر خپل د تخلیق اوزار سره راغونډ کړي، د تخلیق پرده پر فریم ولګوي، او خپله پر چوکۍ ورته کښېني. د حسن او کمال رنګونه ځان ته پر یو ټیبل کي ږدي. لګیا شي خپل د ژوند هغهٔ لوی ارمان جوړول پېل کړي، کوم چې دهٔ په خوب کي لیدلی وي. دوه ورځې پس ډاکټر شیر د دهٔ کورته راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي وګوري روفي لګيا يي خپل يو نوی تخليق پا ی ته رسوي.

يا ره روفي، هغهٔ ضد کوي چي ماته د دهٔ د کور پته راکړه، زهٔ خو د دوو جهانو تر منځ شوم او يو تهٔ يې چي ماته هو نهٔ کوې ؟

ډاکټر صاحب! خيال کوه د هغې د جهان نهٔ شې، د دې جهان يعني زما د خوا شه، په ګټه کي به يې، روفي په انځور جوړولو کي مصروف دا خبره وکړه.

لاکن زهٔ وکړم څهٔ؟ هغهٔ دوه واره زما د رملتون (کلينک) ته راغلې ده او هر وار ما هغې ته دروا غ ويلي دي چي هغهٔ زما د تړي يار دی، ما د هغه کور نهٔ دی ليدلی.

ډېر ښه ډاکټر صاحب، ډېر ښه. خبري کول دي څوک له تا څخه زده کړي.

تر کومه به زهٔ درواغ ورته وايم؟

بس يو څو ورځي، بيا زهٔ خپله درته وايم.

ټهيک دی درې ورځي، د هغه پس زهٔ هغې ته ستا د کور لار ورښايم، سمه ده.

خو درې ورځي يې مهٔ ورښايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـرې مـي ښـودلې، زهٔ اوس ځـم درملتـون تـه بيـا به ګپه کوو.

پـه مخـه دي ښـه ډاکټـره. د ډاکټـر د کـوټې څخـه د وتلـو پـر موقـع پـه لـوی غـږ يـې پـه طنزيـه انـداز ورتـه وويل.

هغــه د روفــي د زړهٔ دنيــا يعنــي هغــه ښائســته جينـۍ پـه خپـل کـور کـي ناسته د پـر رخت باندي غمـي لګـوي چـي د کـور دروازه وټکېـږي،د کـور د دننـه څخـه هغه جينۍ غږ وکړي چي ، څوک يې؟

د دروازې دبانــدي څخـــه، مـــوره ستاســو ډاک دی، زهٔ د ډاک والا يم.

ښـــه وروره، دروازه لــږه خلاصـــه شـــي، هغـــه جينـۍ پـه ټکـري کـي پټـه راووځـي، ډاک والا هغـې تـه پـه کاغـذ کـي پـټ يـو لـوی فـريم ورکـړي. هغـهٔ دا فـريم خپلـي کـوټې تـه يوسـي. پـه فـريم هـيڅ يـوه د راسـتولو والا پتــه نــهٔ وي ليکلــې. دا حيرانــه شــي چــي دا چــا رالېږلــی دی؟ داسـي نـهٔ چـي د ډاک والا غلـط شـوی وي. کلـه چـي هغـهٔ د فـريم څخـه کاغـذ لېـري کـړي نـو حيرانـه ګوتـه پـه خُلـه شـي. هغـهٔ دا فـريم پـه يـوه چـوکۍ کښېـږدي او خپلـه مخـامخ پـه بلـي يـوې چـوکۍ ورتـه کښـېني. رډه بډه دې فـريم تـه چـي پـه کـي د دې انځـور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، ګوري. دا د ځانه سره چې دا چا راليږلى دى؟ زۀ يې چېرې ليدلې يم؟ او دومره ښائسته انځور هغه هم په لاس جوړ شوى، څوک کېداى شي؟

د جينۍ په لاس کې يو خط دى، هغه خط ډېر په غور سره لوستي، د خط متن دا دى،

ښې چارې،

هيله لرم چې روغه جوړه به يې. تۀ به حيرانه يې چې زۀ به څوک يم، او له تا به څۀ غواړم. خو دومره درته وايم چې زۀ هغۀ څوک يم کوم چا چې ستا انځور جوړ کړىۀ او بيا يې د هغه انځور رنګين نقل (فوټوسټيټ) تا ته در وليږى. زۀ له تا هيڅ نۀ غواړم او نۀ ځان در ښودلى شم، ولې چې دا زما مجبوري ده.

په درنښت،والسلام

انځورګر

جينۍ خط ته ډېره حيرانه وه، خداى خبر دې خط ولې دا دومره ځانته متوجه کړې وه، حالانکه په دې خط کې داسې هيڅ هم نۀ وُ.

ياره تۀ خبرې ته غوږ شه، تۀ داسې مۀ کوه، دا تۀ د ځان سره او د خپلو مئينانو سره ډېر بد کوې. له ماسره خو بيا بېخي ډېر بد کوې، تۀ مۀ کوه داسې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـهٔ ځـه، دلتـه سـتا د هنـر ډېـر زیـات اهمیـت دی، ډاکټـر و روفي ته زاري کوي.

بلـي خـوا تـه د والـي خـور د خپـل کـور پـه یـوه ښـکلې کوټـه کـې ناسـته خپـل و تصـویر تـه یې ځیـر ځیـر کتل او د ځان سره داسې ګویا وه.

څـومره پـه هنـر او کمـال یـې دا تصـویر جـوړ کـړی دی، څـومره اخـلاص او مینـه پـه دې تصـویر کـې ځرګنـدېږي. کـاش چـې مـا تـهٔ لیـدلی وای انځـور ګـره، کـاش. تـهٔ څـهٔ خبـر یـې چـې زهٔ سـتا د لاس پـه هنـر مئینـه شـوې یـم. مـا هیڅکلـه هـم لـه چا سـره داسـې مینـه نـهٔ ده کـړې، انځـورګره یـو وار پـه مـا ځـان ووینـه، یـو وار، انځـور ګـره یـو وار. د دې خبـرو سـره سـم دې خپـل تـور او سـپین وښـتان چـې د دې پـر مـخ یـې یـو څـو تـاره را ایله شوي وو سم کړل.

ډاکتـر صـاحب ! زهٔ مجبـور یـم، تـهٔ زمـا پـه حـال نـهٔ یـې خبـر، زمـا د شـپې خـوب او د ورځـې سـکون برباد دی، او دغـه دوو تخلیقـو خـو زهٔ بالکـل لـه کـاره ایسـتلی یـم. یـو هغـهٔ چـې زمـا خیـالي تخلیـق ؤ او بـل هغـهٔ چـې زمـا د ژونـد ډېـر مهـم او د ارمـان تخلیـق ؤ، زهٔ بې لـه دې بلـه لاره نـهٔ لـرم. روفـي ډاکټـر تـه پـه ځـواب کـې وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په لاسو مینه شوې ده، هره ورځ زما درملتون ته راشي او ستا پته راڅخه غواړي، زهٔ هر وار یوه نه یوه پلمه ورته جوړه کړم. تهٔ یو وار خو د هغې سره ملاقات وکړه. یاره هغه د والي خور ده، کېدای شي ستا هره ستونځه حل کړي. ډاکټر په خوشامدي انداز کي ورته وویل.

ډاکټر صاحب منمه، هغهٔ به زما پر لاسو مینه وي، منمه هغهٔ به زما هره ستونځه را حل کړي، خو ډاکټر صاحب، ستا له خُلې هغهٔ په عمر ترما ډېره مشره ده، زهٔ د هغې د اولاد پر ځای یم.

او تهٔ چې پرچا مئین یې هغهٔ؟ ډاکټر یو دم د دهٔ د خبرو په منځ کي پوښتنه وکړه.

هو، منم هغه زما د اولاد پر ځای ده، په دې خو مې د تېښتې لاره خپله کړې ده. څوک چي له ما سره مینه کوي هغه مې د مور د عمر ده، او د چا سره چي زهٔ مینه کوم هغهٔ زما د لور په ځای ده. ډاکټر صاحب تهٔ ورځه خپل مریضان ګوره، ستا یې ډېر کور ودان چي په هر ګام دي زما کومک کړی دی. ما او زما تقدیر پرېږده، زهٔ چي چېري ولاړم، مهٔ راپسې ګوره او مهٔ حال راپسې کوه، دا به ستا پر ما ډېر لوی احسان وي. روفي د خفګان په انداز کي ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــو ورځــي پــس د والــي خــور د ډاکتــر شــیر و درملتــون تــه راغلــه، هغــې نــن دا پرېکــړه کــړې وه چــي نن به د ډاکتر نه د انځورګر پته اخلي.

درملتــون تــه د راننوتــو ســره ســمه و ډاکتــر تــه يې په ګیله من انداز کي وویل.

ګــوره ډاکتــر صــاحب! تــهٔ ماتــه د هغــهٔ ســړي کــور ولــي نــهٔ را ښــیې؟ څــهٔ کیســه ده؟ کــه څــه مشــکلات دي نــو زهٔ بــه يــې د حــل کولــو پــوره پــوره کوشــش وکــړم. زهٔ د هغــه ســړي د لاســونو ديــد کــول غــواړم پــه کومــو لاســونو چــي هغــهٔ زمــا انځــور تخلیــق کــړی دی.... د والــي خــور د ډاکتــر شــیر پــه درملتــون کــي ناســته ډاکتــر شــیر تــه مخاطبه وه.

هـــن ، ســـتا د پـــاره روفـــي صـــاحب دا خـــط رالیږلی دی.

ډاکتړشیر د والــي و خــور تــه یــو خــط ورکــړی، د دې خط متن دا ؤ،

قدرمني ښې چاري،

هیلــه منــد یــم چــي جــوړه بــه یــې، زمــا لــه تاســره ملاقــات شــاید پــه نصیــب نــهٔ ؤ. زهٔ مجبــور وم چــي مالــه تــا ســره ملاقــات نــهٔ کــوو، د هغــې وجــه بــه ډاکتــر صــاحب پخپلــه درتــه بیــان کــړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زما خیال د زړهٔ وباسه. خپل ژوند زما په یاد کي مهٔ برباد وه،

فقط انځورګر

هم په هغهٔ ورځ د جینۍ په لاس کي یو خط ؤ، هغې ډېر په ارمان دا خط لوستی. د خط متن دا ؤ.

سلامونه او ښې چاري

هیله لرم چي روغه، جوړه او خوشحاله به یې. دا زما اخري خط دی، دې نه وروسته به تا ته هیڅ یو خط یا بل څیز زما له خوا نهٔ شي در، زهٔ خپل مقصد ته ورسېدم، هغهٔ مقصد ستا د جمال ؤ، نور زهٔ تخلیق نهٔ کوم او د دې ښاره څخه لېري بېخي لېري ولاړم، دومره لېري چي د انسان کرکه ځني کېږي. زهٔ پوهېږم چي تهٔ زما د لیدو او پېژندو ډېر ارمان لرې، خو ما لیدل او پېژندل زما تخلیق دی، ستا د دعا په هیله،

فقط انځورګر

26,04,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مرګی

داسې بختور ځوان ما په تول ژوند نۀ ؤ لیدلی. ډېر ښائسته ځوان ؤ، په عمر خام، د شوارلسو کالو به ؤ. یو څو تاره وېښته یې په زنه راغلي وو. پلار غریب نواز دی په مدرسه کې داخل کړی ؤ چې زوی مې د قرآن حافظ او ښۀ لوی ملا جوړ شي. د قرآن حافظ خو جوړ شو لاکن دیني درس یې په ړومبي پړاؤ کې ؤ. د دۀ په مدرسه کې یو طالب چې په عمر پوخ ؤ نازک نومېدی دوی ته به یې درس ورکاوه. د مدرسې مهتمم په اوونۍ (هفته) کې یو وار مدرسې ته هغه هم د زیارت (جمعرات، پنج شنبه) په ورځ راتلی. په هیڅ به یې ځان نۀ خبرو چې څوک راځي څوک ځي، ولې چې هغه په نورو مدرسو کې هم درس ورکاوه.

"اولس" په درس کې ډېر ښه ؤ، حافظه یې ښۀ تېزه وه. په وطن کې ډېر خوني حالات روان وو، هره ورځ بم چاودني، ځان بریدونه، خلک وژنه، داسې حالات چې تۀ وایې د استقلال جنګ روان دی.

څو ورځې مخ کې اولس کورته راغی. مور او پلار یې ډېر خوشحال وو. ښې مېوې، غوښې، وریځې یعني هر قسمه نعمت یې پلار غریب نواز په ډېره غریبۍ کې دې زوی له راوړي وو. اولس صرف د یوې شپې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـاره راغلـی ؤ. مـوریـې غوښت چـي ډېـري شپې وکـړي، خـو اولــس ورتــه ویـل چـي مـوره، زمـا هلتـه سبقان پاتـه کیـږي، اوس هـم زهٔ د مهـتمم صـاحب نـه پـه پټـه راغلـی یـم، صرف ستاسو دید له.

د خـدای کـار ؤ، شپه تېـره شـوه، د سـهار پـه سپېدو کـــي اولـــس د مــورا و پـــلار نـــه اجــازت واخســـتی او د مدرسې په لور روان شو.

مـوږ چـي پـه دې هېـواد کـي خپـل ځانونـه قربـانوو، دا صـــرف او صـــرف د اســـلام د بقـــاء د پـــاره. د دې هېـــواد خلـګ کـافران شـوي دي. تاسـو ورتـه وګـورئ د نرانـو یــې ږیـري نشـته، پټلونونـه یــې پـه پښـو دي، هغـه د کـافر جـوړ کـړي ښـوونځي او پوهنتـون تـه ځـي. پـه ښـځو هـم تعلیمونـه کـوي. پـه بـازارو کـي د کفـارو پـه شـان ګرځـي، مسـجدونه یــې هـم د انګرېزانــو پــه طـرز جـوړ کـړي دي. دا دغسـي نـهٔ سمېږي، دا جهـاد غـواړي، پـه یـوه کوټـه کـي پـه عمـر غټ یـو طالب د یو څو نورو طالبانو سره ناست دا خبري کولې.

مومنـانو! زمـا خبـره یـاده سـاتئ، کـه تاسـو نـن د دې کـافري زمـانې خاتمـه ونـهٔ کـړه نـو راروان مسـلمان نسـل بـه تاسـو هـیڅ کلـه هـم معـاف نـهٔ کـړي. او پـه اخـرت کـي بـه و خـدای او رسـولؐ تـه څـهٔ ځـواب ورکـوئ. نـن ډېـره مبارکـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ده، زموږ يو مومن ورور روان دی جنت ته، تاسو ورسره خدای په اماني وکړئ.

لږ ساعت پس طالبانو ځوان طالب ته مبارکي او ورسره يې خدای په اماني کوله. ځوان طالب هم ډېر خوشحال ؤ چې روان يم جنت ته، هيڅوک يې نهٔ ؤ په ياد. دا غونډه د مدرسې په يوه کوټه کې د مهتمم صاحب نه په پټه کېدله. صرف په شمېر لس يا پنځلس کسان په کې ناست وو.

په تېر وار موږ ډېره کاميابي تر لاسه کړه، د يوه تن د قربانۍ په وجه د دښمن موټر د پرش هم زيات نفر ختم کړل. يو طالب و بل طالب ته ويل.

انشاالله د دې واره به تر سلو هم زيات وي. دويم طالب په مسکي کې ورته وويل.

هم دغه د جمعې ورځ وه، ځوان طالب د بارودو واسکټ اچولی ؤ. د دهٔ ملگرو دی تر ټاکلي ځای ورسوو، د دهٔ ټاکلی ځای يو مسجد ؤ. د جمعې د لمانځه د پاره بېخي ډېره دنيا راغلې وه. په مسجد کې سم د ناستې ځای نهٔ ؤ. چا اودس تازه کړی مخ او لاس يې وچول، څوک ييا څادر په سر د لمر نه يې ځان پناه کولو، څوک يوې خوا ته ولاړ د مولانا صاحب و وينا ته يې غوږ نيولی ؤ، څوک ييا د صفونو په منځ کې غلي په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ناست وو چې څنګه جماعت ودرېږي نو به په صف کې شامل شي. او ډېر خلک د مسجد د دروازې سره په دې انتظار ولاړ وو چې مولانا صاحب بیان ختم کړي نو به ځای پیدا کړي. طالب جان هم یوې خوا ته غلی ولاړ ؤ او په دا انتظار ؤ چې څنګه جماعت ودرېږي نو به خپل کار ترسره کړي. دهٔ د مولانا صاحب په خبرو غوږ نیولی ؤ. کله کله به یې فکر د جنت خوا ته ولاړ ی، دهٔ به لیدل چې ښائستې حورې او ښکلي ښکلي غلمان د دهٔ په انتظار ګلان په لاس کې ولاړ دي. دی ولاړ ؤ، هر څه د دهٔ په لاس کې ؤ، د واسکټ د بم بټن د دهٔ په اختیار کې ؤ. دهٔ جنت په سترګو لیدی. کله کله به یې دا هم فکر ته راغلل چې په دې مسجد کې چې څومره کسان دي دا ټول کافران دي، زهٔ پر حق یم، زهٔ به نن ځان قربانوم، زهٔ به دا کار ضرور کوم.

مولانا صاحب په منبر ناست د خدای او رسولﷺ د لارې خبرې کولې او په ډېره عاجزۍ سره ناستو خلکو ته مخاطب ؤ.

زما مسلمانانو وروڼو! الله چې کوم وجود موږ ته راکړی دی، دا د الله امانت دی. انسان د الله خلیفه دی، مسلمان د بل مسلمان ورور دی، هیڅ یو انسان ته حق نشته چې بل انسان وځوروي او یا یې بې ګناه قتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي. د داسې عمل کولو والا انسان نه به الله په ورځ د اخرت پوښتنه کوي. که څوک تاسو وینی چې هغۀ غلط کار کوي نو ورشئ او ورته یې پوهه کړی او که نۀ شو سم نو بیا قانون شته، دا یو اسلامي هېواد دی، هغه ته به سزا ورکول کېږي، او بله خبره دا ده چې د دین د خورولو واحده ذریعه دعوت دی، د الله نبي ﷺ ټول عمر دعوت چلولی دی، منم چې جهاد یې هم کړی دی او جهاد کول فرض دی، خو د چا سره؟ د هغه چا سره چې ستا وطن ته نقصان رسوي، ستا عزت ته نقصان رسوي، ستا مال ته نقصان رسوي او تر ټولو مهمه دا چې ستا و دین مبین ته نقصان رسوي. دا چې نن سبا پر موږ باندې کفر مسلط شوی دی، دا ټول زموږ عملونه دي، عمل سمول پکار دی، د الله د لارې نه ځان خبرول پکار دی، په قرآن عظیم باندې ځان پوهه ول پکار دی، په سپېڅلي حدیث مبارکه باندې ځان پوهه ول پکار دی، د اصحابهؓ د امامانو په پاک ژوند باندې ځان خبرول پکار دی، د بزرگانو په محنت او اخلاص ځان خبرول پکار دی. چې کله تۀ په دې ټولو لارو ځان خبر کړې نو به درته څرګنده شي چې کومه لاره صحیح ده او کومه غلطه. الله رب العالمین دی، صرف رب المسلمین نۀ دی، هغه خو د انس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنس، د اسمان او ځمکې، د مرغانو او ماهیانو، د مال او ځناورو، د ټولو رب دی.

څوک به دا بې خبره په دین خبروي؟ باید موږ هغو ته د الله او د رسول ﷺ لاره ورو ښایو، په خُله او په عمل د دین خبره ور و رسوو، څوک چې د دې لارې نه خبر نهٔ دي، او که بیا هغوی نهٔ راسره منله او د الله او د الله د رسول ﷺ د دین مبین په لاره کې خنډ وو نو بیا نوري لارې هم شته چې هغه ته جهاد وایي.

دې خبرو په طالب ډېر اثر وکړو. اوښکې یې د سترګو نه روانې شوې، کرار کرار د منبر خواته ورغی، هلته یې مولانا صاحب ځان ته متوجه کړو چې،

مولانا صاحب! زهٔ یوه خبره کول غواړم؟

څنګه خبره بچیه؟ مولانا صاحب هم خپله خبره پرېښوده او طالب ته متوجه شو.

طالب په کراره د ځان نه څادر لېرې کړو، خلګو چې وکتل چې دا خو ځان برید (خودکش حمله آور) دی نو ټول سره وغورځېدل، چا کومه خوا چا کومه خوا منډې وهلې، چیغې جوړې شوې، خلګ یو په بل کې سره ختل، اخ او درب جوړ شو، خو مولانا صاحب په خپل ځای کرار ناست وٶ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب ناري وهلې چې ودرېږئ، زهٔ ځان نهٔ چاودوم، زهٔ تاسو ته خبره کوم، ودرېږئ، خبره واورئ، حکومت ته څوک حال ورکړئ چې ژر راشي، حکومت خبر کړئ، ډېر زيات شور او غوغا جوړه شوه. په دې ساعت کې مولانا صاحب هم پوهه شو چې دا ځوان ځان نهٔ چاودوي نو يې په خلکو غږ کړو چې،

ودرېږئ، ودرېږئ، منډې مهٔ وياست، خبره واورئ.

خلک هم د مولانا صاحب په ويلو ودرېدل، خو ډېر کم خلک وو چې ولاړ وو، طالب خپله خبره پيل کړه،

پر ما د دغه مولانا صاحب خبرو اثر وکړئ، ګنې ما به له وخته ځان چاودنه کړې وای. ما ته په مدرسه کې هيڅ کله هم داسې خبري نهٔ وې شوي کله نن چې ما د دغه مولانا صاحب د خُلې نه واورېدې. زما په دماغ کې يې دا اچولي وو چې تاسو ټوله کافران ياست، مسلمانانو ما معاف کړئ، زهٔ او س ډېر ته هغه ځای ته نهٔ شم تلای د کوم ځای چې راغلی يم، تاسو مهرباني وکړئ حکومت خبر کړئ، زهٔ ځان حکومت ته حواله کوم.

د طالب جان خبري شروع وې چې د حکومت خلک راغلل، طالب يې د ځان سره روان کړی او په ګاډۍ کې يې خدای خبر کوم ځای ته بوتلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریباً د یوه ساعت پس په یوه کوټه کې طالب د حکومت د دوو کسانو سره ناست دا خبري یې کولې. هغوی د دهٔ نه دا پوښتني کولې.

اول کس: ستاسو مشر څوک دی؟

طالب: زهٔ نهٔ یم خبر.

دویم کس: تاته د دې کار چا ویلي وٸ؟

طالب: ملا نازک.

اول کس: ملا نازک څوک دی؟

طالب: هغه زموږ په مدرسه کې موږ ته درس راکوي.

دویم کس: ستاسو مدرسه چېري ده؟

طالب: زموږ په کلي کې، یعني په خان کلي کې

اول کس: نور ملګري مو څوک دي؟

طالب: په رنګ یې پېژنم خو په نامه یې نهٔ پېژنم.

دویم کس: ملا نازک د کوم ځای دی؟

طالب: هغه څو میاشتي کېږي چې د ګاونډي هېواد نه راغلی دی.

اول کس: د دې له مخه مو څو داسي بریدونه کړي دي؟

طالب: درې.

دویم کس: تا ولي ځان برید نهٔ وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب: د دې له مخه زۀ په حقيقت نۀ وم خبر، ماته دا ويل شوي وۀ چې د دې هېواد يعنې زموږ د هېواد خلک کافران دي، او د کافرو وژل نېک کار دی، دې ته جهاد وايي او جهاد فرض دی.

دويم کس: او س ستا څۀ خيال دی؟

طالب: او س زۀ په حقيقت خبر شوم چې کافر څوک دی او مسلمان څوک دی.

اول کس: ستا نوم څۀ دی؟

طالب: زما نوم "اولس" دی.

07,06,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیاشي

لــه تېــر ماخوســتن راهیســې پــه خپلــه کوټــه کــې پــروت عقیــل پــه مټــې غرمــه تــه سترګې خلاصې شــوې، د زیـات خـوب او شـراب د څکلـو پـه وجـه یـې سترګې تکـې سـرې اوښـتې وې. کلـه چـې دهٔ فکـر او کـړو نـو یـې دمـاغ کـار شـروع کـړو او پرونـې ټـول واقعـات یـې نـابېره سترګو تـه ودرېـدل. هغـه د زبېـر پـه کـورکې د زبېـر لـه خـوا جـوړ شـوی پروګـرام چـې پـه کـې موسـیقي، شـراب، کبـاب او شباب یـو ځـای ول ورپـه یـاد شـول. د عقیـل پـر تنـدي یـو دم د خولــو څــاڅکي را روانــې شــوې. هغــه غټــه غټــه ســاه اخسته او د ځانه سره ګویا شو چې:

فــواد؟ فــواد، پــه فــواد څــهٔ وشــو؟ او زهٔ دلتــه چــا راوستم؟

پــه دې خبــره حیــران ؤ چــې زهٔ خــو پــرون ټولــه ورځ د زبېـر پـه کـور کـې وم او تـر مـازدیګر مـې یـاد ېږي چـې هـم هلتـه وم. نـو بیـا دلتـه څنګـه راغلـم او چـا راوستم؟. پـه ځـان نـهٔ پوهېـدی چـې څـهٔ کیسـه ده. عقیـل هـم پـه دې فکـر کـې ؤ چـې د کـور ور وټکېـدی. د عقیـل مـور د کـور پـه غـولي کـې ولاړه وه او غږیې باندي وکړو.

څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــوره عقيــل پــه کــور کــي دی؟ د دبانــدي نــه غــږ راغی.

هو، پر کور دی.

یــو وار ورغــږ کــړه چــي ملګــري دي غــواړي. د دبانــدي نــه غږ راغی.

سمه ده.

عقيــل د ورپــه ټکېــدو ســره د بســتري نــه راپورتــه شــو. څپلۍ يــې پــه پښــو کــړې، پــه کــراره کــراره او پــه درونــد ســر د کــور د ورۀ خــوا تــه ورغــی. کلــه چــي غــولي تــه ورسېدی نو مورېې ورته وويل چي؛

عقيل جانه! دباندي ملګري درته ولاړ دي.

څوک دي؟

نۀیم خبره، تۀ ورشــه وې ګوره. او هــن ورکېــږه مــۀ، بېرته زر راشه، د پلار د راتلو وخت دي دی.

سمه ده موره، يو خوا ته هم نۀ ځم.

عقيــل مــور تــه د ځــواب ورکولــو پــس د کــور ور خــلاص کــړو، د ور د خلاصېدو ســره يــې د ځُلــې ووتــل. څوک غواړئ تاسو؟

تــا غــواړو عقيــل جانــه! راځــه نــن لــه مــوږ ســره مېلمه يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عقیل سترګي رډي را وختې، ژبه يې بنده شوه. خو بيا نا بيره ګويا شو چي؛

ما هيڅ نهٔ دي کړي، زهٔ له تاسو سره نهٔ ځم.

ځنګه نهٔ ځې، ځي خو به ستا پلار هم. هلکه دلبره! وايې چوه ګاډی ته.

راغلي خلک پوليسان وو. دلبر سپاهي هم دې امر ته تيار ولاړ وٌ چي ايس ايچ او امر راته وکړي نو به زهٔ خپل کار ترسره کړم. عقيل يې په يو بنيان او پرتوګ کي په ګاډي کي کښېنوی، عقيل په ګاډي کي ناست چيغي وهلې چي؛

ما هيڅ نهٔ دي کړي، زهٔ په هيڅ نهٔ يم خبر.

ګاډی ولاړه، موريې هم دا چيغي وا ورېدې، د کوره پسي ووتله خو ګاډی تللی وه او دا په سرو سترګو هغسي په کوځه کي ولاړه پاتي شوه.

لږ ساعت وروسته پلار يې کورته راغی، خدای خبر چا خبر کړی وٌ چي زوی دي پوليسانو يوړی. د عقيل پلار په يوه دولتي اداره کي يو لوی افسر وٌ، سم د لاسه د تهاڼې په خوا ورپسې روان شو. تهاڼې ته چي ورسېدی نو چي کتل يې عقيل په حوالات کي په سرو سترګو ناست دی او ورسره ژبېر هم ناست دی. ايس ايچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د عقیل د پلار ښه خاطرداري وکړه. د عقیل پلار د ایس ایچ او نه پوښتنه وکړه چي؛

ایس ایچ او صاحب! تاسو دا هلکان په کوم جرم کي دلته راوستي دي؟

محترمه! که مي درته وویل نو به دي د وجود ټول وېښتان جګ جګ ودرېږي.

بیا هم تهٔ راته ووایه چي څهٔ کیسه ده.

کیسه دا سي ده چي هغه هلک وینې؟

هو، زبیر، زهٔ یې پېژنم، زما د ملګري زوی دی او ډېر ښه هلک دی.

دي ډېر ښه هلک او ستا زوی پرون سهار د زبیر په کور کي پروګرام جوړ کړی ؤ چي په کي شراب، کباب او شباب ټوله ورځ استعمالېدل. شراب تر مازدیګره بهېدل، کباب ټوله ورځ د خېټې دوزخ ډکاوه او شباب هم د دې دوو څیزونو سره تر آخره ښه په مستۍ کي ؤ.

ایس ایچ او دا خبري کولې چي د عقیل پلار خبره ورپرې کړه.

سر زما سر ستا په خبرو نهٔ خلاصېږي، تهٔ ما لږ په اسانه ټکو پوهه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـو پـه اسـانه ټکـو کیسـه داسـي ده چـي سـتا زوی او دا ښـه هلـک زبېـر، پـرون سـهار د زبېـر کـور تـه یـوه جینـۍ راوسـتلې وه. دوی چـي کلـه خپـل هـوس سـوړ کـړو نـو یـې ماسپښـین خپـل یـو بـل ملګـری چـي فـواد نومېـدی تـه حـال ورکـړو چـي هغـه هـم راشـي او لـه مـوږ سـره پـه دې خونـد کـي شـریک شـي. کله چـي فـواد د خپـل هـوس د سـړېدو د پـاره و هغـه جینـۍ تـه ورغـی کومـه چـي پـه یـوه بېلـه کوټـه کـي وه نـو نـابېره مـړ شـو. د جینـۍ دمـاغي تـوازن خـراب دی او هغـه د ځنـګ پـه حـوالات کـي ده او د ځـان سـره ګـډي وډي خبري کوي.

د عقیل پلار بیا خبره ورپرې کړه چي؛

سر! تاسو ته دا خبري چا وکړې؟

ماتـه زبېـر دا ټـولي خبـري پخپلـه وکـړې. سـتا د زوی پـه هکلـه هـم هغـه راتـه وویـل چـي دی لـه مـا سـره پـرون ټولـه ورځ پـه دې پروګـرام کـي شـریک ؤ. د زبېـر د نیولـو مـخ کـي مـوږ تـه د محلـې خلګـو اطـلاع راکـړه چـي د حـاجي صـالم پـه کـور کـي لـه سـهاره راهیسـې پـه زوره غـږ سـاز غږېـږي او اوس ورتـه یـو ایمبـولنس هـم ودرېـدی چـي پـه کـي یـو هلـک یـې د هسـپتال پـه خـوا یـوړو. مـوږ چـي کلـه جـاه وقوعـه تـه ورغلـو نـو یـوه جینـۍ مـو برامـده کـړه، بیـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي کله هسپتال ته ورغلو نو هلته ستا زوی نهٔ ؤ صرف زبېر ؤ چي موږ ګرفتار کړو.

نو ستا څهٔ خیال دی چي دا مړی دوی کړی دی؟

نا ،نا ، مړی دوی نهٔ دی کړی. په هغه هلک خو د زړهٔ دوره راغلې وه او ځای په ځای مړ شوی ؤ.

چي په هغه د زړهٔ دوره راغلې وه نو بیا تاسو دا هلکان ولي ګرفتاره کړو؟

د دې ګرفتارۍ وجه دا ده چي فواد د هغې نیولي شوي لېونۍ جینۍ ورور ؤ ،فواد نهٔ ؤ خبر چي زبېر او عقیل زما خور ماته د عیاشۍ د پاره په کوټه کي کښېنولې ده، فواد چي خور ولیدله نو سم د لاسه اټیک شو او خور چي فواد ولیدلو نو له وېرې او صدمې لېونۍ شوه.

14,04,2016
کوټه

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library